

י"ל ע"י ארגון נעשה ונשמע
טל: 0722-477774 פקס: 0722-155-701
דוא"ל: m0722477774@gmail.com

הקבצו

בית וועד לחניכי הישיבות
העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון
10

אלול תשע"ה
נושא החודש:
ראש השנה

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

שמחה או דין

וכדי לתקנה, יש מהלך של 'דורמטא' [שנה], ונסירה, ואז חזרה להיות 'פנים בפנים'. א"כ אין כאן לא 'דין' ולא 'המלכה', אלא תיקון המלכות. האמנם?
מובן, שלאור הקושיות, ההכרח להבין שיש כאן מהלך אחד הכולל את כולם, ועל ידו נבין היטב מה עניין הדין, מה מטרתו, איך מתכוננים אליו, ואיך זוכים בו, ובמה. ולאור זאת גם נבין מעט מעניין הנסיעה לר"ח. [בלקוטי מוהר"ן ישנם י"ג מאמרים שנאמרו בראש השנה. הדברים דלהלן מיוסדים בעיקר על המבואר בליקו"מ ח"א סי' סא, ריא וח"ב סי' ה', ובליקו"ה הלכות ר"ח ה, והלכות ריבית ה].

בריאת העולם וה'העלים'

ראש השנה הוא יום בריאת העולם, וכמו שאומרים בתפילה "זה היום תחילת מעשיך". ובכל שנה העולם נברא מחדש ביום זה.

מטרת בריאת העולם היא - 'להעלים'. וזאת, מחמת שרצה השי"ת לגלות מלכותו, והלא "אין מלך בלא עם", ולכך עלה ברצונו לברוא ולציור עולם שבו מציאותו יתברך תהיה מכוסה ונעלמת כביכול, כדי שאנו ע"י בחירתנו 'נגלה' ונמליך אותו, ועל ידי כך "והייתה לה' המלוכה".

ובזה תלוי הכל. כי השי"ת הוא עצם הטוב. וממילא, ככל שמגלים אותו, וממליכים אותו - שבוה מתקרבים אליו ומתאחדים בו - אזי זוכים להרגיש את היטוב, ולחיות חיים טובים; ולהיפך, כל זמן שנשארים בתוך ההסתרה ובתוך ההעלמה - אזי

הטוב מכוסה, ומרגישים רק את החסרון המרירות והקושי. [ואין זה תלוי כלל, כמה 'שפע גשמי' יש לאדם. כי יש אנשים שיש להם 'כל טוב', והם שרויים בחושך ובצער; ויש אנשים שאין בידם מאומה, והם שרויים באושר ותענוג. כי היטוב והרע תלויים רק בגילוי לעומת ההסתרה].

ואלו הם שני ההנהגות המרכזיות שיש בעולם: חסד ודין. וה'חסד' מבטא את גילוי מציאות ה' - וממילא החיים מאירים, והשפע האמיתי זורם, והאדם זוכה לטוב אמתי, בגשמיות וברוחניות. וה'דין' מבטא את הצמצום וההסתרה - וממילא, הכל חשוק ושומם, ואין שום טעם וחיות, אלא ריקנות ומיתר. [וכשממתיקים את הדין, הוא איננו מתבטל, אלא מתהפך ליצירות קדושות; שהם עצות ודרכים איך לחיות עם הגילוי ש'ה', וכלים שבהם מתקבל השפע].

יום ה'דין' - יום ה'הסתרה'

וזה מה שקורה כל שנה: בראש השנה נברא העולם מחדש. 'עולם חדש' פירושו 'העלמה החדשה'. ולכן זהו 'יום הדין' - כלומר: יום ההסתרה. ביום זה המציאות כולה מתחדשת. וממילא, מצד אחד - יש כאן הזדמנות חדשה לגלות את ה', ולזכות לכל טוב אמיתי.

המשך בעמ' ד' <<<

החג המוכר ביותר, וגם לכאורה ה"מובן" ביותר - הוא ראש השנה. כלנו יודעים שמדובר ב"יום הדין", בו הקב"ה שופט כל אחד, לטוב או למוטב. ולכן משתדלים לעשות תשובה באלול, ולהרבות במעשים טובים בימי הדין, ולעשות מנהגים וסימונים טובים - הכל כדי 'לזכות' בדין, ולקבל שנה טובה ומתוקה.
אבל למען האמת. ראש השנה הוא חג נסתר ונעלם. וכמו שהעיד עליו הכתוב "בכסא ליום חגנו" (תהלים פא). ואם נתבונן מעט, נראה שאכן הוא מלא פליאות וסתירות, עד שקשה מאד לתפוס במה מדובר.

ראשית. בתורה כלל לא מוזכר שמדובר ב'יום דין'. בפסוק הוא מוזכר כ'יום תרועה' ו'זכרון תרועה'. שפירושו הוא: יום בו מריעים לכבוד המלך. ואכן, בתפילות ראש השנה [שתקנו אנשי כנסת הגדולה], לא מוזכר כלל עניין הדין [מלבד בברכת 'זכרונות'], אלא כל התפילה עוסקת בהמלכת ה' - "ובכן תן פחדך" "מלך על כל העולם... וידע כל פעול כי אתה פעלתו", ושם החג הוא "מקדש ישראל ויום הזכרון".

המקור הראשון לנושא הדין וה'משפט' של ראש השנה, הוא הפסוק בתהלים "כי חוק לישראל הוא משפט לאלוקי יעקב". והנושא מובא בהרחבה בדברי חז"ל (ר"ה טו. ועוד). וגם בתפילה, תקנו מאוחר יותר הגאונים לומר "זכרו לחיים" "זכור לחיים" וכו', וכן הוסיפו את הפיוטים הרבים, שאכן עוסקים בפירוש בעניין זה, ובפרט הפיוט הידוע "ונתנה תוקף".

בפשטות נראה כי אלו שני קווים שונים בהגדרת מהות היום. הפסוקים בתורה ונוסח התפילה - עוסקים בעניין אחד. ואילו חז"ל מדברים על נושא אחר לחלוטין. הייתכן?

שנית. כל עניינו של הדין הוא פלא והפלא: א. מה הקשר בין המשפט לראש השנה, ובכלל, מדוע הוא נצרך, האם לא די בכך שדנים את האדם לאחר פטירתו על כל מעשיו? ב. יש כאן סתירה בהנהגה הנדרשת מאתנו. מחד, עלינו לדאוג ולפחד מאד מיום הדין. ומאידך, עלינו לשמוח בחג, ולהראות עצמנו בטוחים שנוכה בדין. והפלא מדבר בעד עצמו: אם פחד יש כאן - ביטחון אין כאן, ואם יש ביטחון - אין פחד. ג. חז"ל מגלים לנו, שע"י תקיעת שופר, עומד הקב"ה מכסא כפול לכסא רחמים. וא"כ לכאורה כל העניין הוא כמין 'הצגה' ח"ו. אנו עושים עצמנו כחוששים, ובלב פנימה אנו יודעים מראש מה עומד להתרחש: בבה הרגע - נתקע בשופר, והכל יסתדר! א... א"כ, לא לכתוב רחמנא לא 'דין' ולא 'שופר'. ד. 'צדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים', ורשעים - להיפך. והלא עינינו ראו צדיקים גדולים שהלכו לעולמם, ולהיפך, רשעים שנשארו בעולם, בריאים כאולם, וכל טוב בידם. הכי צד?

שלישית. אם חשבנו ששתי דרכים בידנו, בא האר"י הק', ועובר לנושא שלישי. לדבריו, כל המהלך של ראש השנה ועשרת ימי תשובה, הוא תיקון המלכות. בתחילה היא בבחינת 'אחור באחור',

דבר המערכת

זכרנו לחיים...

הגענו לעלון העשירי, ובוה אנו חותמים את השנה. זכינו במתנת חיים, ובראש השנה הקודם נכתב ונתתם על כולנו - ליכות בעלון חדש, שיאחד את כולנו, וינשבו באפנינו רוח חיים, להתחדש ולהתחזק בעבודת ה' פנימית, ולחיות חיים טובים ואמתיים.
מי יתן וזוכה בראש השנה הבעל"ט לפעול שנה טובה של חיים טובים, וכך להמשיך עוד ועוד את הוצאת הגליון והפצתו בקרב קהל עם ועדה. ואף להרחיב להכפיל ולשלב את גודלו ותוכנו בכמות ואיכות. ולא רק זאת, אלא לפעול פעולות מעשיות, בקיבוץ חברים יחד, וארגון שיעורים ופניוסים וכיוצא בזה - להשקות את המים החיים לעוד ועוד נשמות יקרות, הצמאות ומשתוקקות למשהו שייכנס פנימה, ויעשה שם תחיית המתים...

גליון זה, כבקודמו, נוסף 'מוסף' מיוחד, לכבוד ימי ראש השנה. ובכלל, הוקדש הגליון הנוכחי כמעט כולו לנושא הרגיש והבוהר של הנסיעה לראש השנה. במגוון המדורים שבגליון וב'מוסף' - תוכלו להיות את צמאונכם, ולקבל מבט על הנושא מהרבה צדדים. יש כאן חיזוק והדרכה לאלו שזוכים להצטרף, וגם חיזוק ועצות לאלו שמנועים מכך, ובכל מקרה - יש כאן בהחלט ידיעות והבנות חדשות בנושא, עבור שלל גווי הקוראים.

הודיעה משמחת במיוחד, מופיעה השולל הגליון, המבשרת על קיומו של כינוס מיוחד - ראשון מסוגו - לכלל בני התורה ברחבי הארץ, העוסקים בתורת מוהר"ן, כהכנה לראש השנה. עם תכנית מרתקת ומועילה. תקוותינו, שתהיה זו פתיחה לעוד הרבה כנסים כאלו וכיוצא באלו, להרבות פעלים לתורה ולתעודה.

כבר שמענו מרבים, ובגליון זה יותר מתמיד - על צפיפות האותיות וקוטנם. הדבר נעשה מחמת הנסיון להגיש מקסימום תוכן במינימום מקום... אבל בעזרה"ת, אנו מקווים בגליון הבא להגדיל את מספר דפי הגליון, ועל ידי כך, להגדיל את האותיות ואת הרווחים, ואולי אף להוסיף עוד מדורים.

ובזה אנו מתכבדים להזמיןכם ליטול חלק בהפצה קדושה זו, שכבר הועילה לאלפי אברכים ובני משפחותיהם, כפי שהעידו בעצמם, ובעזרה"ת תמשיך להועיל להם ולעוד אלפים נוספים כמותם.

ניתן להקדיש מדור אחד או כמה מדורים, ליכות התורם, לעילוי נשמה, או לרגל שמחה. ואשרי מי שיחך על עצמו הוצאת העלון כולו לחודש אחד. מדובר בהשקעה קטנה, עם תגובה כפולה ומכופלת, מובטחת כמובן.

שנה טובה ומתוקה

הנושאים הבאים:

- תשרי - חג הסוכות
- חשוון - עבודת הלילה
- כסליו - הודאה
- טבת - שובב"ם
- שבט - התקשרות לצדיק
- אדר - שמחה

משתתפים יחד עם מוהר"ן ז"ל [כי גם המתים מתפללים כמבאר בב"מ פה ע"ב], ועי"ן הוא מתקן יחד איתנו את כל התיקונים.

יעקב: זה דברים קצת עמוקים. אבל אני מתחיל להבין שאכן לא מדובר בדבר של מה-בכך, אלא בדברים גדולים ועמוקים. כעת תאמר לי: מה עם היציאה מא"י, ומה עם כיבוד הורים?

משה: אין כוונתי להיכנס לזה עכשיו, אבל הדבר ברור בפוסקים היותר. ואם תרצה, נעניי בשערי תשובה בסוף סי' תקסח, ובמשנ"ב בסי' תקל"א, ובפתיחי תשובה י"ד סי' רמ"ק ס"ה ותבין.

יעקב: אחר כל הדיבורים, לא נראה לי ששייך שאסע לאומן. האם בכל זאת יש לי דרך להיות קשור קצת לכל התיקונים?

משה: גם אם אינך יכול להיות באומן, חשוב מאוד עצם ה"רצון" להיות חלק מהקבוצה הקדושה, וא"א לשער כמו רצון. וגם מומלץ להצטרף לאמירת ה"תיקון הכללי העולמי", שמתקיים בער"ה בשעה 12 בצהריים, שאז מאות אלפי אנשים מכל העולם אומרים יחד את התיקון הכללי. ובראש השנה עצמו, כדאי מאוד לפחות ללמוד כמה דיבורים מליקו"מ, שעי"ן מתקשרים למוהר"ן ז"ל [אפשר ללמוד מתוך מדור 'בית היין' שבעלוון], ובאופן כללי, כדאי לכוון להתקשר יחד עם כלל הקבוצה הקדושה באומן.

כמוכן יש עוד הרבה לדבר בזה, ואולי בפעם אחרת. עכ"פ שיהיה לך כתיבה והתימה טובה, ותיכתב ותחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום.

וממילא כמו שבתחילה העולם נברא במדת הדין, ואח"כ ראה שאין העולם מתקיים כן עמד ושתף מדת הרחמים; כך בכל פעם שנברא העולם, הוא נברא בתחילה במידת הדין, וצריך להתמקד ברחמים.

ואמנם בבריאת העולם לא היה אנשים בזה העולם, ולכן הוכרח כביכול הקב"ה בעצמו להמתק את הדין, בבחינת 'אתערותא דלעילא', אבל באמת שכל ראש השנה אנו מתמקדים את הדין ב'אתערותא דלתתא'.

ומי יכול לעשות את זה? רק הצדיקים הגדולים, שהם יכולים לעורר רחמים עליו ועל העולם, ולהמתק את הדין. והמתקת הדין הזאת הוא השורש של כל השנה כולה, שכולל כל פרט ופרט מהשנה הבעל"ט, הן בגשמיות, פרנסה בנים שלום בית וכו', ובעיקר ברוחניות, כמה נצליח ללמוד תורה ולעבוד את הש"ת, שכל זה תלוי בהמתקת הדין בר"ה.

יעקב: אז למה צריך שאני אבוא אליו, למה שהצדיק לא יעשה את זה לבד?

משה: כמו שכבר אמרתי, לא התחלתי לבאר את העניין, רק ברמז ממש. אבל מתוך הדברים תוכל להבין תשובה גם לשאלתך. כי מכוון שהכל תלוי באתערותא דלתתא, לכן צריך גם אותנו בסיפור. כי הצדיק לבד הוא ג"כ בחינת אתערותא דלעילא לעצמו מעלתו, ולכן עיקר התיקון הוא די"קא כשהוא נפעל ע"י עם ישראל הפשוטים כביכול - ביחד עם הצדיק, וכמו תפלה בציבור, שיש את הש"ן ויש את הציבור, וכל אחד מהציבור הוא חלק מכל התיקון, כך הוא ג"כ בעניין זה, שכל המתקבים

משה: מה נשמע יעקב, איך התחיל האלוהי?

יעקב: ב"ה אחרי הדיבורים שדברנו בפעם שעברה, האלוהי מקבל טעם מתוק, טעם של 'אני לדודי ודודי לי', וכך ב"ה התחיל הזמן בהתחדשות עצומה ובחשיק נמרץ, השם יעזור שנמשך הלאה בעז"ה. אבא, איפה אתה בראש השנה, בטח באומן, אה?

משה: ניחשת נכון כמובן. למה אתה שואל, אתה רוצה זה לבוא?

יעקב: לבוא לאומן? למה? מה רע בישיבה? אדרבה בישיבה יש אורה נפלאה של "יום הדין". בסך הכל אני לא ברסלב'ר, אמנם כבר הספקתי לשמוע מוכן כמה דיבורים ממוהר"ן שבאמת החזו את נפשי, אבל ליסוע לאומן לא נראה לי מתחיל להיות קשור אלי משום כיוון. בפרט שיש בזה בעיה של יציאה מארץ ישראל, וגם לא חסרים קברים בא"י, מה לא טוב להיות בכותל המערבי או במירון או משהו דומה?

סליחה על ההתקפה. אני לא מזלזל בך או בחסידי ברסלב שאצלם זה עניין גדול ליסוע לאומן, וכל אחד שניגח כרבותיו וכמנהגיו, אני רק אומר שלכאורה זה לא מתחיל להיות קשור אלי, אני לא צודק?

משה: תראה יעקב יקירי, אין לי מטרה להתווכח אתך, בוודאי לא בדברים עמוקים כאלו שבין כה לא שייך להיכנס אליהם בשוחות הקצרות שלנו מופעם לפעם. בסך הכל אנתנו חברים טובים ונשאר חברים טובים גם אם אתה בישיבה ואני באומן, ונמשך בעז"ה לשוחח בעבודת השם בדיבורי התחזקות.

אבל דבר אחד שיהיה לך ברור שאומן ראש השנה זה לא איזה סיסמא ברסלבאית ששייכת רק לברסלבים, אלא זה עניין גדול מאד, שקשור לתיקון העולם ולגאולה השלמה. ואם תבוא שם פעם אחת, תראה הרבה אנשים שאינם מגדירים את עצמם כלל כחסידי ברסלב, אלא שיש להם קצת אמונת חכמים, וממילא כיון שמוהר"ן ז"ל אמר לבוא אליו על ר"ה הם באים.

יעקב: אוהו, הגומות...! איך הגעת ל"תיקון העולם" וה"גאולה השלמה"? ... אני יכול להבין שכמו שכל החסידים נוסעים לרבי שלהם לר"ה, כך גם חסידי ברסלב שאין להם רבי חי רק רבי שנפטר אז הם נוסעים אליו לר"ה, לא כך?

משה: ממש ממש לא. ואם אתה רוצה לשמוע, אבאר לך את העניין בקצרה כמה ששייך על רגל אחת.

יעקב: כן, בהחלט. אמנם לא נראה לי שזה נוגע אלי למעשה, אבל אני מעוניין לשמוע ולהבין לפחות כמה מדובר.

משה: אז כך. ישנם כמה שיחות בהם מדבר מוהר"ן אודות עניין הנסיעה אליו לראש השנה, וגודל מעלת העניין, אצטט לך אחדים מהם: בספר חיי מוהר"ן (אות תג) 'אמר, הראש השנה שלי עולה על הכל. והיה פלא אצלי מאחר שהמקורבים שלי מאמינים לי, ולמה לא יזהרו כל האנשים המקורבים אלי שיהיו כלם על ראש השנה איש לא יעדר. כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה. והזהיר לעשות כרוז שכל מי שסר אל משמעתו ומקורבו אליו יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש. ומי שזוכה להיות על ראש השנה ראוי לו לשמח מאד מאד, כמו שאמר: "אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעונכם", וזה נאמר על ראש השנה'.

עוד מובא שם (באות תה) 'ענה ואמר: הראש השנה שלי הוא חודש גדול, והשם יתברך שיש אצלו הדבר הזה בירושלם מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה שאני יודע מהו ראש השנה. לא מביעית אתם כולכם בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי'.

עוד מובא שם (באות תו) 'אמר שיכולין אז אנשים לקבל תקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תיקון בשום אופן, אף על פי כן בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תקון. אף על פי שבכל השנה אפילו הוא בעצמו זכרוננו לברכה לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקונים. כי אמר שהוא עושה בראש השנה ענינים ותקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות'.

אלו בקיצור כמה שיחות שמובאות שם, ואם תרצה תוכל לראות שם בחיי מוהר"ן עוד כמה שיחות נפלאות בעניין זה.

וממילא כל אחד שמאמין שדברי הצדיק הזה אינם דברים בטלים, שהרי שקרן ח"ו הוא לא היה, מביין שמדובר בדבר גדול ונשגב, הרבה הרבה יותר מהסתם נסיעה של חסידים לירושלם, אלא אכן מדובר בתקונים גדולים מאד, וכן לכל אחד בפרט, והו לכל העולם בכלל.

יעקב: אתה צודק לכאורה, שאם אני מאמין שהוא לא שקרן ח"ו, ממילא אני מוכרח להאמין שמדובר בדבר עצום. אבל מעבר ל'אמונה', האם תוכל קצת לשבר את דעתך, שאוכל להבין מה העניין בזה, הרי ראש השנה זה יום הדין וכו', ומה הקשר שיהיה עניין לבוא לאיזה צדיק דווקא אז?

משה: האמת, שכדי לענות לך על זה נצרך הרבה ידיעות בקבלה, להבין מה זה "צדיק", ומה זה "תיקון", ובעיקר מה זה "ראש השנה". ובוודאי לא נוכל להיכנס לזה בשוחות הקצרה.

אבל במילה אחת אומר לך, שאם תעניין קצת בוחר הקדוש ובכתיבי האר"ז"ל, תבין שר"ה זה לא סתם יום דין, אלא אז העולם נברא מחדש.

בית היין

אין דבר גדול מזה

"אמר שעל ראש השנה הוא רוצה שיהיו כל אנשי שלומנו כולם כאחד אצלו, איש לא יהיה נעדר. וגדל האוהרה שהזהיר להיות אצלו על ראש השנה אין לשער, והכפיל באוהרה זו כמה פעמים, ואמר שכל ענינו הוא ראש השנה. גם בראש השנה האחרון באומן דבר עמום גם כן מזה, מופעם מי שזוכה להיות אצלו על ראש השנה, ואמר בזה הלשון: "מה אומר לכם, אין דבר גדול מזה." (חיי מוהר"ן אות קכו)

יכולים לקבל תיקון יותר מכל השנה

"אמר שיכולין אז אנשים לקבל תקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תיקון בשום אופן, אף על פי כן בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תיקון. כי אמר שהוא עושה בראש השנה ענינים ותיקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות." (שם אות תו)

לא לאכול ולא לישון - העיקר לבא

אחד אמר לפניו שהיה ניהא לו יותר להיות אצלו על שבת תשובה ולא על ראש השנה, כי אין לו מוקם לעמוד שם בבית המדרש, וגם אין לו אכסניא טובה לאכול וללון, ומחמת זה דעתו מובלבלת מאד ואינו יכול להתפלל בכוונה, על כן היה טוב לפניו יותר להיות אצלו בזמן אחר ולא בראש השנה. השיב לו רבנו זכרוננו לברכה בזה הלשון: "אם לאכול עם שלא לאכול, אם לישון עם שלא לישון, אם להתפלל עם שלא להתפלל (רצונו לומר שלא להתפלל בכונה כראוי), אך ורק שתהיו אצלי על ראש השנה יהיה איך שיהיה." (באמת כל דברים אלו הנ"ל הם רק דמיונות ופסויות על הבעל דבר, כי תודה לאל נראה בחוש שעל פי הרוב מתפללין יותר בכונה בכלל הקבוצה הקדושה על ראש השנה, כמה שהיה מתפלל בביתו"). (שם אות תד)

מכל פסיעה נברא מלאך

אמר לרבי יודל ורבי שמואל אייזיק זכרוננו לברכה, שבכל פסיעה ופסיעה שלהם כשנסעו אליו נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה. ואמרו לו הלא גם כמה יגיעות יש לנו וכמה פסיעות אנו הולכין קודם שזוכרין העגלה לנסוע. השיב: בודאי גם זה בכלל, כי גם מאלו הפסיעות נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה. וברבר ראש השנה האחרון באומן דבר מזה ואמר בזה הלשון: "אחילי שאושה לראות אור בהירות הדרך שאתם נוסעים עליו אל"י." (חיי מוהר"ן אות רצא)

בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו

בערב ראש השנה האחרון באומן, עמדנו לפני בעת שנתנו לו הצעטליך [קויטלך] שלנו ומעונו על פדיון. אז שאל על איש אחד מנעמרי"ב שלא בא על ראש השנה. והתחיל רבי נפתלי לתרצו ולא קיבל הדברים, והקפיד עליו מאד.

ואחר כך דיבר עוד מאחד שלא בא על ראש השנה מחמת רבי מניעונו, ומחמתו זה נסע לרבו זכרוננו לברכה קודם ראש השנה וספר לו מה עשה ומה רבו זכרוננו לברכה בעצמו לשוב לביתו ולא יהיה אצלו על ראש השנה. וזה האיש היה מגדולי החשובים,

טעימה מתורת מוהר"ן על הנושא

והיה צר לו מאד מה שלא יזכה להיות נמנה עמנו בראש השנה. והתחיל להתעקש לפניו זכרוננו לברכה שלא ישוב לביתו רק ישאר אצלו על ראש השנה. ולא נתרצה הוא זכרוננו לברכה בדבריו וגרשו לביתו. ואז אמר לו רבנו זכרוננו לברכה. איני יכול לצר לעצמי הצער הזה מה שאתה לא תהיה אצלי על ראש השנה. ואמר לו האיש הנ"ל אם כן אשאר בכאן, ולא הסכים ושב לביתו.

אחר כך בערב ראש השנה דבר עמונו מזה, ואמר שעליו יש רחמנות גדול, כי רצה באמת להיות כאן על ראש השנה, אך נמנע מחמת הנ"ל. אחר כך ענה הוא ז"ל ואמר בקול חזק מעמק חלב ומה אמר לכם אין דבר גדול מזה, הינו מלהיות אצלו על ראש השנה. ואם צדיקים אחרים אינם אומרים כן אז עוד קושיא. (לכומר הלא באם זה כבר מקושי עליו קושיות הרבה ויהיה קשה עוד קושיא זאת גם כן מה שהקפיד כל כך להיות אצלו על ראש השנה דיקא).

ומכלל דבריו הקדושים שדבר אז עמונו למדנו כמה דברים. למדנו עוד הפעם עוצם גדל החיוב להיות אצלו על ראש השנה. כי אף על פי שידענו זאת מנכבד, אף על פי כן מריבוי דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו הנוראות אז, הבננו עצם החיוב יותר ויותר, שאי אפשר לבאר זאת בכתב.

וגם אז למדנו שרצונו חזק להיות אצלו באומן על ראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושואן דבר גדול מזה.

וגם למדנו כמה צריכין לחזק לשבר המניעות מדבר שבקדושה, בפרט המניעות מלהיות על ראש השנה שצריכים לשברם ביותר ולהיות דיקא על ראש השנה, עד שאפילו אם הוא ז"ל בעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו על ראש השנה, חלילה להסתכל על זה, וצריכין לבוא מאד לבלי לשאול אותו שום שאלה על זה, כי הוא שיש בודאי לבלי להיות, ואף על פי כן בנקודת האמת לאמאנו צריכין להיות דיקא [וכן הוא נוהג לדורות].

וענין זה נוגע למה שאמרו רבותינו ז"ל (מכות י'): 'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו' כמו שפרש רש"י. והוא מדברי רבותינו ז"ל על פסוק (במדבר כ"ב): 'לך עם האנשים'. וכן בשלוח מרגלים שהכרח משה רבנו עליו השלום בעצמו לשלחם, אף על פי שבאמת רצונו לא היה כלל בזה. (חיי מוהר"ן תו)

אסור לצוות על מסירות נפש

וכן הוא נוהג לדורות שכששואלין להרב והמנהיג על דבר שיש בו כעין מסירת נפש צריך להשיב לאו, אף על פי שבאמת לאמאנו רצונו שימסור נפשו וישבר כל המניעות. על כל מן שרוצה להתקרב ולשבר במחמת באמת לאמאנו, צריך לזהר מאד לבלי לשאול אותו בזה כלל. ועוד תבין ענין זה במקומות אחרים שמדברים מענינים כאלה והבן מאד. (שם)

שמעתי בשמו שאמר: כשאדם שואל להצדיק אם לעשות דבר שיש בו מסירת נפש שבביל השם יתברך, הוא ראוי לו להשיב ולצוות עליו שלא לעשות. ואף על פי כן השואל אין צריך לקים דבריו. כן שמעתי בשמו.

עוד שמעתי בענין אחר: כל מה שהצדיק מצוה לעשות צריך לקיים, רק כשמצוה שלא לטע על ראש השנה אצלו זה אין צריך לקיים. (שיחות הר"ן אות ריד)

אומן - ריבוי הגוונים

בעניין הקיבוץ הקדוש באומן בימי ראש השנה

אינני נכנס לבאר את עצם הנושא: האם צריכים לנסוע, ומדוע צריכים לנסוע, ומה עושים שם, וכל מה שמסביב. אני משער שבוה מסתמא יש במדורים האחרים די כדי להרוות את דעתו של כל אחד כפי הצורך. באתי רק לשוחח אודות נקודה מאד מסוימת, ולשתף את הקוראים במה שהיא הש"ת בדעתי.

הנה כל אחד יש לו דמיון בדעתו אך צריך להיראות יהודי, אך צריך להיראות תפילה, אך צריך להיראות בית כנסת, אך צריך להיראות ראש השנה, וגם אין צריך להיראות ציונו של צדיק.

והדמיון הזה אינו לשוא. כי אכן יהודי יש צורה אך שצריך להיראות, ולתפילה יש צורה אך שצריכה להיראות, וכן השאר. והדמיון שיש לנו אין זה צריך להיראות - חשוב מאד. כי זו היא המסגרת שלתוכה אנו יוצקים את כל האידישקייט שלנו ושל ילדינו.

אבל, כאשר מגיעים לאומן - כל הדמיונות הללו מקבלים הפתעה, כי פתאום רואים תמונות אחרות לגמרי לכל אחד מהרשימה הנ"ל, ולא תמונה אחת שונה, אלא עשרות ומאות תמונות חדשות שלא הכרנו. חלקם טובות יותר, שלא ידענו שקיים כזה תמונה יפה, וחלקם גרועות יותר, שלא נראה לנו שכן זה צריך להיראות.

ההפתעה הזו גורמת הרבה הסתייגות ודחייה, הן מצד המורא, והן מהאנשים ה'לבושים' במראות הללו. והרבה פעמים זה יכול לגרום בלבול למשך כל הימים הללו.

ואמנם, עצם העניין שכל אחד יש לו דמיון מסוים - הוא טוב ונכון, כאמור. ובכל זאת, יש כאן נקודה שיש לתת עליה את הדעת. והוא ע"פ המבואר בדברי מוהר"ן (ליקוטי מוהר"ן סי' סא), עיי"ש בהרחבה, והנקודה העולה משם בקיצור הוא, שכלל 'צמצום' יש 'שכל פרטי' שמתקן אותו, אבל הוא לא די, אלא כולם צריכים להיכלל ב'שכל הכללי', שהוא המתקן השלמה של הצמצום.

ולענייננו: לכל אחד יש את ה'צמצום' שלו. שנובע מכל מה שקשור אליו: משפחתו, תכונותיו, סביבתו וכו'. ולפי ה'צמצום' שלו, כן יש לו את ה'שכל' הקדוש שלו, שעל פי זה הוא יודע אך 'הוא צריך להתנהג בעבודת ה', ואין הוא צריך להיראות - הכל כדי להשתמש עם ה'צמצום' הפרטי שהש"ת נתן לו - לצורך עבודתו.

אבל, אין בזה המתקן שלמה. ועדיין אינו יכול להגיע להצלחה השלמה שלו. כי זה עדיין רק 'שכל פרטי'. כלומר, זוהי מסוימת של יחידות ושל עבודת ה', שכמו ש'כן זה מזה נחת רוח גדול מאד, אבל זה עדיין רק חלק, ולכן, כדי להגיע להמתקן שלמה, צריך להיכלל ב'שכל הכללי'.

וזה מה שקורה באומן. כאשר באים, ומגלים באחת עוד עשרות ומאות גוונים של יהודים, שכלל אחד מהם יש את ה'צמצום' שלו, ואת ה'שכל הפרטי' שלו שעל ידו הוא עובד את ה' עם הצמצום שלו - תופסים פתאום שיש בעצם משהו הרבה יותר גדול ממה שחשבתי. מבינים שהש"ת הוא הרבה יותר גדול בכיכול, והוא ברא כל כך הרבה סוגים של צמצומים, וכל כך הרבה סוגים של שכלים - ומכולם יש לו נחת רוח. וזה מביא להתפעלות עצומה, ולביטול חזק להש"ת, יותר מכל מה שהיה שייך להגיע אליו ב'שכל פרטי'.

ואין זה אומר חלילה שבגלל זה משהו צריך לשנות את עצמו ואת התמונה שצייר לעצמו מה זה יהודי, כי ה'שכלים' הפרטיים צריכים להישאר הלאה, ורק אתם עובדים את ה'; רק הכוונה שצריך לתפוס שיש גם 'שכל כולל', וממילא, כל הגוונים האחרים - לא רק שלא מבבלים ולא מפריעים, אדרבה - הם גורמים לביטול הרבה יותר גדול, מתוך הכרה שיש כאן משהו הרבה יותר גבוה.

נקודה זו אפשר לקחת לכל השנה ולכל מקום. כי יש עוד זמנים ומקומות שנתקלים בהם, כגון ב'מותל המערבי', במירון, או ב'עצרת המילין' וכו'. אבל כאן זה בעוצמה שאין כדוגמתה, וזו הזדמנות נפלאה לרכוש הסתכלות זו, שלדברי מוהר"ן, הוא אחד הנקודות העיקריות של ראש השנה.

ומקבלין דין מן דין

בעניין הנסיעה לראש השנה

ה'בלגן' והבלבול באומן

כבוד אחי ורעי, בני תורה יקרים, השואבים מלא חופנים חכמה מועצות ודעת מברר תורתו של מוהר"ן זי"ע.

ברוכים הבאים בשם ה'! כמה מרנין הלב לשמוע מהרבה מצטרפים חדשים, ורבים מבני תורה היקרים, הנשמעים לקול הכרוז של הנשר הגדול, ומצטרפים לראשונה אל הקיבוץ הקדוש שלו ב"ה הבעל"ט.

חשבתי בעניי לכתוב איזה נקודות בעניין הנשגב הזה:

[א] כל אחד (בפרט אצל בני תורה) הורגל מעודו מידי שנה להשקיע הרבה בתפילות ר"ה, החל מבחירת ה'מקום' - הבית הכנסת, והמקום בתוך ביה"כ, המחזור, ועוד הכנות כפי מסת הפנאי, אם בלימוד פירוש התפילות או מענייני ר"ה, ואח"כ בשעת התפילות עצמם מה שייך לדבר... [כך באופן רגיל. אמנם יש לעצרו הרבה שברבות השנים שלא הולך להם 'סדר' מאיזה טעם, כבר 'נשבר' להם מכל העסק, ומחכים 'שיעבור' להם איך שהוא].

והנה עתה אנו באים אל הקיבוץ הקדוש הזה בלא לדעת בדיוק לקראת מה הולכים. ואמנם ישנם יחידים (ומהם יראו וילמדו מי שיש בידו אפשרות לזה) המנסים לברר לכתחילה כמה שיכולים היכן יש שם בכל זאת מקום רגוע יותר, אולי מניין יותר מצומצם יחסית, וכדו', או לחילופין אם אפשר לקנות מקום בקלוזי הגדול, אבל עפ"י רוב מריבוי הטרדות בכל הקשור לנסיעה, החל מקניית כרטיס טיסה, ועד מקום אש"ל, סעודות שבת וי"ט, מקוה ועוד, אין אפשרות ליתן את הדעת ע"ז.

והנה בכללות סומכים על דברי מוהר"ן ז"ל הידועים "יא דאווענען נישט דאווענען וכו' אבי יין ביי מיר ר"ה (כן להתפלל, לא להתפלל, העיקר להיות אצלי ב"ה)" כמובן שגם אחרי כל זה משתדל כ"א להשקיע בתפילות כפי כוחו, (והרבה פעמים התפילות מוצלחות יותר מכל השנים הקודמות), אמנם בכללות סומכים על הדיבורים הנ"ל. והנה כמובן הדברים נאמרו באחריות מלאה ע"י מי שהשיג מהות ר"ה יותר מכל מה שניתן לחשוב, ויותר ויותר לידע מעלת וחשיבות התפילות ב"ה, (ובאמת חסדי ברסלב לדורותיהם השקיעו כוחות עצומים בתפילות ר"ה והסליחות, והדברים ידועים ומתועדים ע"י סופרי הדורות ונדפסו חלק ממאמרים אלה בשנים האחרונות בקובצי "ההכרה" (ועוד) ועם כ"א יש כאן להאיר נקודה חשובה.

הנה בפשטות נתפס הדבר באופן של "דחוייה" במונח הישיבתי, כעין "עשה דוחה לית". אמנם האמת שהוא הרבה יותר מזה, ונאמר בפשטות: הנה כ"א יודע שתפילות "מוצלחות" בימים הנוראים הם רכוש עצום, וכמה האדם שואף לזה, ומצפה מידי שנה ל"תפוקה" טובה, וכמה סירתה הפכה שואף לזה, וחולישות דעת י לאדם שקורה מה שקורה לפעמים, ונתבלבלה תפילתו ע"כ מיני גורמים מבחזק ומבפנים והפרעות כאלה ואחרים, או שעוברים הימים האלה בלא הרגש הלב, וכש"כ אם היצה"ר מצליח עוד להכשילו בכל מיני עניינים בימים האדירים האלה.

ומעתה אם נתבונן בכל זה במידת האמת הנוקבת שלימדנו מוהר"ן ז"ל, הרי גם אם יצליח מאד, ויהיה תפוס כל היום במחשבות "מלכות שמים" כמעט בלי היסוד הדעת, (אח... איזה ר"ה מוצלח, הלוואי עלינו...). הרי יושב בשמים ישחק, איזה "מלכות שמים"?... הרי אתה כ"כ תפוס בעניין ההצלחה שלך בימים אלה, כמה היית מוותר על כל זה בשביל "מלכות שמים"?... כמובן אין כאן שום זלזול או ביקורת על שום אחד, ובודאי יש להקב"ה נחת מכל זה, מכל השתוללות המסוג הזה, הן בהשקעה בתפילות, והן מהנסיון לחשוב ממלכות שמים כפי יכולת של כ"א.

אבל כאן בא הצדיק הגדול שידע מהו "ראש השנה" וקורא לכולנו לבוא אליו, והנה עתה מוכרח כ"א במידת מה לוותר על אנוכיותו ורצונותיו אם הרבה עם מעט, וממילא יש כאן באמת ביטול ל"מלכות שמים".

ונעתיק כאן כמה שורות מלשון קדשו של מוהר"ן ז"ל (בהלכות נטי' שחרית ה"ד), שמהם נבין עד כמה ענין זה הוא חלק מעבודת היום: "... ועל כן ב"ה שהוא יום ראשון לעשי"ת... את צריכים בחינת 'שינה', שהוא בחינת ביטול, שמבטלים עצמו לגמרי כאילו אין לו שום דעת, רק צועקים להש"ת, וממליכים אותו יתברך בתמימות גמור בלי שום חכמות... (אמנאר שם שניקח החטא של אדרי' (שהיה ב"ה) נמשך מבחי' גדלות", שלא ביטל עצמו להש"ת לקבל דברו בתמימות, והכניס בו הנחש מחשבות של "אנא אמולך", כמ"ש "הייתם כאלוקים", ועל כן צריך האדם לתקן זאת ב"ה)... שכל זה עיקר עבודתנו ב"ה יום הכיפורים, שאנו עוסקים רק לגלות מלכותו בלי שום חכמה, כי אנו מסלקים דעתנו לגמרי, ומבטלים עצמנו לגמרי..."

מעתה יבין כ"א, שנקודה זו שמוותר על הר"ה "המוצלח" שלו - אינו

"ירידה לצורך עליה", או יותר על ענין 'חשוב' לטובת ענין 'יותר חשוב', אלא חלק מעיקר עבודת היום הוא: לעזוב את התכניות האישיות שלו, ולהיפך לחלץ מן הכלל, (בפרט כיום שהקיבוץ באומן יש בו תכלית ריבוי הגוונים שאין אדם הוא בשום מקום, הדבר מסייע בידו להרגיש שחלק מן הכלל ולא כישות נפרדת, ויכול לצאת קצת מ"עצמו").

ב. נקודה שניה בתכלית הקיצור. הנה, כמובן שאין לשום בן אדם (וגם לא למלאכים וכו') הבנה ודליעה מ"העסק" של הצדיק ב"ה, אנו באים ומשליכים "שק עצמותני" על הצדיק, ומצטרפים להקיבוץ הגדול שלו, ותו לא. אמנם הלא כבר לימדנו רבינו ז"ל (ליקו"מ סי' רנ"ה) "כשהאדם מואמן בהצדיק בלי שום דעת אפשר לו ליפול מהאמונה", עיי"ש דבה"ק, והלא רביה"ק השאיר לנו ירושה עצומה תורות נפלאות ועמוקות על ר"ה, וממילא דכאי לעסוק במאמרים אלו, לקבל מעט דעת בגודל עניין הקיבוץ בראש השנה. ואז ממילא נגישים לזה במבט אחר, וכל ה'ראש השנה' מקבלים פנים אחרות.

ג. ג. קרית ספר

"הרגשות" בציון הקדוש

ברצוני לשתף את החברים היקרים במחשבה שהייתה לי בקשר לנושא של ה'הרגשות' בציון הקדוש.

מן הסתם כל מי שאוהב לבוא לציון הקדוש באומן, שמע הרבה סיפורים אמיתיים על אנשים שזכו להרגשות מאוד מיוחדות בציון, אם זה בכיות גדולות שנפלו עליהם, או הרהורי תשובה וחרטה מעומק הלב באופן שלא הכירו קודם, או מופתים וישועות בעניינים רוחניים וגשמיים. ואין ספק שכל הסיפורים ששומעים מחזקים מאוד, ומבינים מהם שבאמת יש כאן משהו גדול שרואים עין בעין כיצד הוא פועל פעולות עצומות בעולם.

אולם יחד עם זה, באופן טבעי ככל ששומעים יותר סיפורים כאלו, כך נוצרת בלב ציפיה שהנה גם לי זה הולך לקרות, והדמיון כבר מתחיל לדמייין מה יקרה לי ומה ארגיש וכו'.

והנה זה פשוט שמי שמגיע לאומן בראש השנה (וגם במשך השנה) רק בגלל שהבטיחו לו חזייה רוחנית שזיכתה ומיוחדת במינה - עלול להתאכזב קשות אם לא יקבל מה שציפה. אולם גם מי שיש לו אמונה במוהר"ן, ויודע בשכלו שהסיבה האמתית למה שבאים לאומן לראש השנה הוא משום שהוא אמר שכל מי שיש לו אמונה בו יהיה אצלו, והוא מאמין שבעצם זה שמשותף בקיבוץ הקדוש זוכה לדברים גדולים, גם אם אינו מרגיש אותם, כשם שאנו מאמינים בכח התורה והמצוות גם אם איננו זוכים להרגיש בהם כלום (וכמו ששמעתי מחכם אחד שסיפר על אחד שנשאל לאחר שהיה באומן מה הרגיש שם, והשיב: הרגשתי מה שאני מרגיש כשאני עומד שמונה עשרה עם תלית ותפילין...), אבל צריך לשים לב שגם אם השכל מבין זאת, עדיין הלב לא בהכרח שותף לזה, ויתכן שבעומק הלב ישנה ציפיה למשהו מסוים, שאם הוא לא יקרה - יתאכזב מאוד ולא יבין למה. וזה מאוד מובן, כי אחרי שאדם עשה מאמץ כל כך גדול, בגוף בנפש ומומון, כמעט מעל דרך הטבע, הוא מצפה לקבל איזו תמורה בזמנונים, משהו שאפשר לממש ולהרגיש אותו מיד.

ולכן העצה היעוצה לכל מי שזוכה לנסוע להשתתף בקיבוץ הקדוש, היא: לשבת עם עצמו באמת, ולבדוק למה למה מצפה ומה נדמה לו שיהיה, ואז לעשות לעצמו סדר בראש ולהבהיר לעצמו שלכל אחד יש את דרך התיקון שלו, ובאמת אינני יכול לדעת מראש מה אני 'אמור' להרגיש ומה בדיוק אקבל שם, ולהשתדל להגיע לציון עם פתיחות ונכונות לקבל כל מה שאני צריך לקבל, בלי לנסות לקבוע לעצמו מראש איך בדיוק זה צריך להיראות.

ויודע אני על עצמי שכאשר באתי לציון בפעם הראשונה, לא הרגשתי משהו מיוחד (והצטרף לזה שהייתי עוד עיף ומותש מהנסיעה), ואפילו שבשכל היה ברור לי שבאתי בגלל האמונה בריבוי ולא בשביל החוייה - מכל מקום הרגשתי אחר כך בלב אכזבה מרה שלא היה ניתן להתעלם ממנה. ורק לאחר שהתבודדתי על כך והתיישבתי בדעתי, זכיתי לנקות את הלב מהציפיות והאכזבות, וכאשר באתי למחרת בבוקר פעם נוספת עם פתיחות אמיתית, זכיתי לקבל התעוררות נפלאה, ואמנם בצורה שונה מסיפורים ששמעתי על אחרים, אבל היה לי ברור שזו הדרך שלי לקבל מה שהייתי צריך לקבל.

יתן ה' שנוכח להיות בבחינת 'לב בוסר [מואס] בחלקו של חברו' (ראה ח"י מוהר"ן אות שלט), וכל אחד ואחד יסתכל רק על עצמו ולא יתבלבל מאף אחד שמסביבו, ויזכה למצוא את כל האבדות שנאבדו ממנו.

א. ג. מודיעין עלית

סיפורו של הרב מיכאל ז. - מודיעין עילית

מה הרקע שלך?

גדלתי להורים בני תורה ויר"ש. מקטנותי חונכתי על יסודות ההשקפה הישיבתית, כשהדגש מושם בעיקר על לימוד תורה, עם שאיפות גבוהות, וכמו כן הקפדה על קיום המצוות. למדתי בישיבות ליטאיות חשובות, שם נקתי יסודות בלימוד התורה, ובעיקר שאיפה חזקה מאד לגדלות בתורה שבאה לידי ביטוי בתפילות רבות בדמעות שלישי, כי זה יזכני השי"ת בחסד חנם, שמקטנותי היה טבעי בי הענין של השיחה האישית עם השי"ת והקשר עמו ית', ומחמת שלא הכל הלך לפי התכניות, והייתי נוהל הרבה אכזבות מעצמי שבכל פעם הייתי מתחיל באיזה לימוד או סדר מסוים ונופל מזה, הייתי פורק את כל כאבי בתפילה ותחנונים, וכך עם הזמן האיר לי השי"ת פניו ויזכני לקנות איזה קניינים בלימוד התורה ובפרט בכתבת חידו'ת.

איך הכרת את ברסלב?

מאוחר יותר התחלתי להתוודע לעבודה הפנימית, ואז האיר בי אור חדש. זה הגיע מכל מיני כיוונים, אולם מה שאני זוכר בעיקר, הוא כשגיליתי את הספר דעת תבונות להרמח"ל ועיינתי בו, זה מאד משך אותי וישבתי למשך כשעתיים ללמוד בו כסדר מתחילתו ולמדתי בו חלק נכבד, כמו כן התחברתי באותה תקופה הרבה לספרי הגר"ש פינקוס זצ"ל. כללו של דבר התחיל להאיר בי אור של תשוקה למשהו קצת פנימי ואמיתי, מעבר להתמוקות הבלתי-נגמרת באיך להצליח ולהיות 'גדול'.

והנה יום אחד נכנס לישיבה עובד נקיון חסיד ברסלב. הוא היה אדם פשוט, אבל שפע בפיו חידושים מעניינים ואמיתיים, שהיו ממש מחיים את העומדים סביבו. התחלתי לשוחח עמו מפעם לפעם, ודיברו הפשוטים והתמימים - מלאי החיות והטעם - שבו אותי.

זה עדיין לא גרם לי שום קשר ל'תורת' ברסלב, אבל נכנס בי רצון חזק לנסוע לאומן, מחמת ששמעתי ממנו גדול ההבטחות הנוראיות על זה, ולכן חפצתי מאד לזכות לתיוקן הזה, והאמנתי שזה בודאי ישנה לי את החיים לטובה.

ואז, בחודש אלול [לפני כעשר שנים] נכנס בי ממש רצון והשתוקקות חזק מאד לנסוע. והייתי מתבודד על זה הרבה בדמעות שלישי. והשי"ת עזר לי ואתו עובד נקיון השיג לי הלוואה, וגם קבלתי חצי מההוצאות מאיזה נדיב, וכך היה לי כבר כרטיס לנסיעה. אולם בעונותי הרבים, ברגע האחרון שבביל איזה מניעה שטותית ביותר

שגם אחרי ירדות ונפילות והשלכות אדם חוזר להשי"ת ומדבר עמו ומספר לפניו את כל לבו, ומכוון לעבדו ית' גם במקום שפל כזה, ולא רודף את עצמו ונופל בעצבות שזה 'יראה רעה' (ומי שילמד ראשית חכמה שער היראה ע"פ הקדמות של מוהר"ן יגלה שיעקר מהות היראה הוא מה שידע שהשי"ת עמו ואצלו ממש בפשיטות גמור, ואז לא ינו לעשות בפני המלך דבר שלא כרצונו).

ג. שמחה והתבודדות - אלו הם שני היסודות העיקריים של תורת ברסלב שכמדומני שכל המתקרבים זכו לחוות את עצמתם, הדרך הנפלאה הזו שמביאה את האדם לאמת כזו ולחיים טובים ומתוקים.

ד. סדר הלימוד - רביז"ל גילה בשיחות הר"ן שיחה ע"ו ובעוד מקומות סדר והנהגה נפלאה בלימוד התורה"ק, וזה הכניס אותי בהתמדות הלימוד בצורה שאין לתאר, זה פשוט הפך אותי, והכניס בי תשוקה עצומה בלימוד התורה בכל העיתים ובכל המצבים.

האם הייתה לך התמודדות עם הסביבה?

התמודדות עם הסביבה היתה קשה, ועודנה קשה. אבל זה אני יודע, שדוקא גדול המניעות והקושי מצמיחים אור גדול, ומה שמחוק אותי בכל מיני מצבים קשים זה פשוט העצה שרבונו אומר (ליקו"ט סה) לעצום את העיניים ולחשוב על התכלית, שהרי כל אלה שמתנגדים לי וחולקים עלי, בסוף כולם מגיעים לאותו מקום... ואם אני אנוגע, אזי בסוף אני אתחרט מאד.

ובאמת כשזוכים לישוב הדעת אז מבינים שהכל דמיון, ועצה טובה לשנן לעצמן הרבה "ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם" ולהתחבר אל פשטות המילים האלו, ואז פשוט לתפוס יותר ויותר עד כמה כל העולם הזה חתיכת דמיון.

ולסיום:

אני רוצה לומר לכל מקורב באשר הוא, באיזה שלב שאוהו בו, פשוט תפתח את הספרים: ליקוטי מוהר"ן, שיחות הר"ן, חיי מוהר"ן, סיפורי מעשיות, ספר המדות, ליקוטי הלכות, עלים לתרופה, וכו' ותתחיל לקרוא בפה מלא בקול רם כסדר וכמובן תכניס את המחשבה במה שאתה קורא, והגמור את הספר ותחזור עוד פעם מהתחלה, ובכל פעם תבין יותר, ובכל פעם תגלה גילויים חדשים, ותעשה מהתורות תפילות, וכך תזכה להכיר באמת את האור של ברסלב, וזה יתן לך את הכח לעמוד כנגד כל המניעות הקמים עליך, ושום דבר כבר לא יוכל לבלבל אותך. בהצלחה.

לא נסעתי. בנוסף, במשך השנה הבאה זכיתי להקים בית, עם זוגתי אשר הגיעה מרקע דומה לשלי, וזה כבר היה בשבילי עוד מניעה כבדה מאד שעוד לא ידעתי איך אני עובר על זה, כי לא דברתי עימה על ברסלב כלום, והתחנתני כבחור ישיבה רגיל.

לאחר כמה חדשים מהתחנה כבר התחלתי קצת לדבר על זה בבית שאני רוצה ליסוע לאומן, וכמובן, התגובה הייתה בהתאם... אולם לא התייאשתי, ולקחתי את עצמי לתפילות על זה, ולאחר שנתיים, בר"ה שנת תש"ע, זכיתי להיות באומן. ואז נפתח לי הלב בצורה שלא תתואר, וכשחזרתי מאומן ידעתי שזהו זה - אני בברסלב. ובאותה שנה, אף זכיתי להיפקד בפרי בטן, לאחר שלש שנות המתנה.

למרות זאת, עדיין הייתי רחוק מספרי רבנו, וכל הרקע שלי על ברסלב היה אז מעלונים וספרים שונים ושיחות חברים וכדו', ולכן אע"פ שכבר זכיתי להיות באומן ולהוציא מן הכח אל הפועל דבר זה, שהיה לי עליו מניעות עצומות מאד, אבל עדיין לא זכיתי להכיר בכלל את ברסלב מבחינת הדרך בעבודת ה', וההשקפה על החיים וכו', והוא דבר שגרם לי הרבה טעויות שאכזמתי.

אבל מנחם הנסיעות לאומן, אט אט התוודעתי יותר לספרים הקדושים, והאיר בדעתי שעלי פשוט לקחת ליקוטי מוהר"ן, ולהתחיל לקרוא כסדר אע"פ שאני לא מבין הכל, וזו הפגישה היומית שלי עם רבנו, כי הרי פניו שכלו ונשמטו בתוך הספר (ליקו"ט סי' קצב). ומכאן זה התחלתי להכיר באמת במה מדובר. והיום אני כבר יודע ב"ה שמדובר במים שאין להם סוף, וצריכים חיפוש תמיד כדי לשאוב את הרוח חיים הנושבת בין דפי הספרים של מוהר"ן, וככל שזוכים לנקות את לבו מכל מיני רצונות אחרים - גם ברוחניות - כך זוכים שיש לנו יותר כלים לקבל את הדברים הנפלאים הללו. שעל ידיהם בודאי אפשר לזכות לתכלית השלמות שצריכים לזכות.

מה הם הנקודות העיקריות מתורת ברסלב שהאירו את חייך?

א. לקשר עצמו אל התכלית - זה נקודה שפותרת המון בעיות בחיים ומונעת מהרבה טעויות, כי אדם מאד מוטרף מעצמו ממידותיו ונטיותיו, ויכול לעשות כל מיני צעדים ופעולות מחמת כל מיני דחפים וכו', אבל כשהתכלית מול העיניים הכל משתנה, וכבר יש לאדם יישוב הדעת אמיתי יותר ודו"ק.

ב. יראת ה' לחיים - יראה טובה - היראה שמקבלים מלימוד תורת מוהר"ן, היא יראה אמיתית המלאה שמחה, תקוה והתחדשות,

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

>>> המשך מעמוד א'

ומצד שני, יש כאן העלמה חדשה - שמסתייגה את הטוב - וצריכים להתמודד איתה, ולגלות בתוכה את השי"ת וטובו.

את זה מספר לנו הפסוק. ראש השנה הוא 'יום תרועה', יום בו ממליכים את השי"ת מחדש, ולכן תוקעים בשופר ומריעים לו. מדובר בחג לכל דבר, יום של שמחה גדולה, כי אין לך שמחה גדולה מהמלכת השי"ת. וכמואב על הגר"א שבשעת תקיעת שופר היה שרוי בשמחה גדולה, כי כעת ממליכים את המלך.

אבל זה גם מפחיד מאד. ועל זה מדברים חז"ל. כי כעת ממש 'קבלנו' העלמה חדשה. וא"כ, מי יודע אם נזכה להתגבר עליה, ולגלות בה את המלך הגדול והטוב, שכשנגלה אותו יהיה גם לנו הכי טוב שיש, או שחלילה ניקרב בתוך החסרתה, ונישאר רחוקים מהשי"ת, שזה אומר: צרות וייסורים, חושך וגלות, וכל הרע שבעולם. המשקל הזה מפחיד מאד מאד, פחד פחדים.

ומה עושים כשמפחדים? עושים הכל כדי לצאת מזה. לצאת מהחסרתה אל הגילוי. לשם כך אנו מתפללים כל התפילה ובכל התפילות: רבש"ע, רחם עלי, אל תשאיר אותי בתוך החסרתה אלא 'מלך על כל העולם כולו... וידע כל פעול... ויבין כל יצור...'

שלשה ראשים

כאן אנו באים לעניין הנסיעה. אם בעניין גילוי מלכותו של השי"ת בעולם עסקינן - הרי אין לנו מי שידוע את המלאכה הקדושה הזו, כמו הצדיקים הגדולים, שהם זכו לעמוד בנסיונות, ולהילחם עם החסרתו, כדי לגלות את השי"ת בעולם. זה היה תפקידו של אברהם אבינו, ושל משה רבינו, ושל כל הצדיקים.

וממילא, אם רוצים להיות 'בטוחים' שנוכה לצאת באמת מכל חסרתה, ולחיות חיים של אור פני השי"ת, חיים טובים ומתוקים. עלינו להביא ב'ראש' השנה (יום ההסתרה) אל הצדיק שהוא 'ראש' בני ישראל (הגילוי), את ה'ראש' שלנו (שבו עלינו לצאת מהחסרתה אל הגילוי), ושם זה יקרה.

וכבר הבטיח מוהר"ן, שכל הבאים אליו לראש השנה, עוברים כולם כבר בלילה הראשון. ומובן, שאם היום הראשון הוא 'דינא קשיא', הלילה הראשון הוא הרבה יותר. ואת החסרתה הקשה הזו, זוכים להעביר ולבטל. וממילא לא נשאר אפשרות אחרת מלבד שנה טובה ומתוקה בגשמיות ורוחניות.

ויאמר כל אשר נשמה באפו... כשהכוונה היא שנוכה לגלות את מלכות ה', ולחיות עמו חיים טובים.

והשיא מגיע, כאשר לאחר כל התפילות, אנו מגיעים להרגשה עמוקה במעמקי הלב, שאיננו רוצים בשום אופן להישאר בהסרתה שכזו, ואז נוטלים את השופר, ותוקעים "מן המצר" שלו, זמקה עמוקה ללא מילים: "אבא, רחם עלי, אל תשאיר אותי רחוק ממך. אני רוצה להמליך אותך!". ובאותו רגע, "עניי במרחב קה", והשי"ת עומד מ'כסא דין' - ממצב של הסתרה, ועובר ל'כסא רחמים' - הוא מגלה בכל כבודו וטובו, ואז נהיה 'התעוררות השינה' (אריז"ל), ונמתק הדין.

נמצא שהפחד והביישון משמשים כאחד. כי הפחד בתחילה הוא נורא. ומי שטעם ולו שנה אחת של הסתרה, כבר יודע כמה לפחד, רח"ל. אבל הפחד בעצמו הוא הוא הביטוח שזה לא יקרה, כי אם פחדים - צועקים באים צועקים (תקיעת שופר) - השי"ת מבטיח להתגלות! (מכסא דין לכסא רחמים)

[הערה: עפ"י מתבאר היטב גם הענין השלישי, המבאר בדברי האריז"ל שהוא תיוקן המלכות, ואכמ"ל מקוצר הגילוי, תן לחכם ויחכם עוד]

רב-שיח

שלש נשים מספרות על ההתמודדות שלהם עם הנסיעה לראש השנה

לקראת ימי ראש השנה, כינסנו לפונדק אחד שלשה נשים משלשה ערים שונות, כולם עם אותו רקע: אשה ליטאית שנישאה לבעל ליטאי - תלמיד חכם כמוכן - כשבשלב כלשהו הבעל 'נתפס' לברסלב, ובשלב נוסף כלשהו אף החליט לנסוע לראש השנה לאומן.

הן יושבות לפנינו: **גברת ת. מקרית ספר, גברת ר. מירושלים, וגברת ב. מביית שמש**. ואנו מעוניינות לשמוע מהם על הנושא: איך ההרגשות שלהן, איך הן מתמודדות, ומה יש להם לספר לאחרות.

איך זה התחיל?

גברת ת. - המנוגרת ביניהן - פותחת: לפני שש שנים בעלי התקרב לברסלב, לקראת אלול כבר היה מחובר לגמרי לרבנו ורצה לקיים את ציוויו להיות בר"ה באומן. לי היה מאד קשה עם זה אבל הבנתי שאני צריכה לכבד את רצונו (הרוחני).

גברת ר. מספרת: התחנתנו לפני כשמונה שנים. תקופה קצרה מאד לאחר החתונה, בעלי הביע את רצונו לנסוע לר"ה. לא הבנתי בכלל למה, והייתי ממש בהלם. ברגע הראשון הסכמתי, כי לא קלטתי כמה זה רציני. כשהבנתי שזה רציני, כבר היה מאוחר מדי, ולא היה נעים לי לחזור בי, אבל הצבתי שלשה תנאים: 1. שאף אחד לא ידע. 2. שיבטיח לי שזה משהו אמתי ותועלתני, ולא סתם בשביל האקשן... 3. שישביר לי מה העניין בנסיעה. למעשה, הוא עצמו היה עדין טרי בברסלב ולכן היה לו קשה להסביר לי.

גברת ב. משהפת אף היא: באלול הראשון בעלי כבר היה די מחובר לברסלב. הרעיון עלה על השולחן, והיו אף כמה שניסו מאד לשכנע אותו. בעלי חשב ובדק, ודיברנו על זה הרבה, ובסופו של דבר היו לנו הרבה 'ראיות' שאפשר בהחלט גם להשאר בארץ. בשנה השניה הוא כבר לא חיפש 'ראיות' אלא החליט שהוא נוסע. כנראה שלכל אחד זה 'בא' ברגע שלו, ואולי לכן היה לי יותר קל להסכים לזה, כי זה כבר היה בראש תקופה די ארוכה. בנוסף, בעלי הוא טיפוס כזה שלא מדבר אליו לא מתנות ולא טיולים, ולכן שמחתי על ההזדמנות 'להביא' לו משהו שישמח אותו במיוחד, ואף עודדתי אותו לעשות את רצונו (שלו או של הרביה שלו? לא מענין אותי) למרות כל המניעות, והיו הרבה.

איך הייתה ההתמודדות, האם זה היה קשה?

גברת ת. מספרת בהתרגשות: זה היה קשה מאד. קודם כל, התביישתי מהמשפחה שלי (ההורים שלי והאחיות גרות בקרבת מקום אלינו), אז ביקשתי מאחותי שגרה בעיר אחרת שתזמין אותי +5, וסיפרתי לכל המשפחה שאנחנו מתארחים אצלה, כך הם לא ידעו בכלל שבעלי נסע!

בהדלקת נרות של ר"ה בכיתי נורא, לא הבנתי איך בעלי עשה לי את זה! והייתי בטוחה שזו פעם אחרונה שהוא נוסע! לקראת סוף היום השני, הבן בן ה-3.5 הקיא ולא הרגיש טוב, הבנתי שזה מגעגעעים לאבא, וזוהו שהוא מרגיש עלי את הקושי...

גברת ר. נזכרת: בסביבה שגרנו, זה לא היה מקובל בכלל. בראש השנה, כשאנשים לא ראו את בעלי בבית הכנסת, התחילו

להתלחש שכנראה החבילה התפרקה... וזה היה מאד לא נעים. בנוסף, ליוותה אותי תחושה קשה, שאם הוא נסע השנה, מסתמא זה יהיה גם בשנים הבאות, כי הרי "כל באיזה לא ישובו".... [אמנם הוא אמר לי ש'מה פתאום, בכלל לא מחייב'... אבל בסופו של דבר זה בדיוק מה שקורה כבר שמונה שנים...], וזה הוסיף לי הרבה על הקושי.

גברת ב. מסבירה: עם עצמי הייתי שלמה שאני עושה את הדבר הנכון, אבל היה לי מאד לא נעים מהמשפחה, הרגשתי כלפיהם כמו אשה חד-הורית (היו) אומללה ומוזנחת, שכאילו לבעלה לא אכפת ממנה.

בראש השנה ישבתי עם המשפחה, ונזהרתי שלא לפתוח אתם נושאי שיחה רגישים, כי לא רציתי להיראות חלשה. ניסיתי לשדר שאני מרוצה מזה והכל בבחירה שלי, אני לא יודעת אם ממש הצלחתי, [בסך-הכל - כמה שניסיתי (וגם כעת אני מנסה לשדר) שהכל בסדר - גם לי היה קשה בלי בעלי...]. אבל במשך השנים הצלחתי ב"ה לגרום לכולם להיות בטוחים שטוב לי, וזה מאד חשוב לי.

ואיך הייתה ההרגשה הפנימית - האם זה היה קשה, והאם הצלחת להתחזק?

גברת ר.: היה לי מאד קשה, בכיתי הרבה והייתי מאד מבולבלת. אבל אחד הדברים שמאד חזקו אותי, היה כאשר סבי שיחי - ששמע שבעלי נסע לאומן - הזמין אותי, והסביר לי שאמנם בשנה ראשונה יש ענין לא לעזוב את הבית, כדי לחזק את הקשר; אבל ההסכמה שלי לנסיעה גורמת לקשר אפילו יותר חזק מאשר אם היה נשאר בבית! ואכן זה מה שחזק אותי מאד - הידיעה שאני עושה את תפקידי בכך שאני מאפשרת לו לעשות מה שטוב לו, וממילא לי גם מחזק את הקשר בינו.

גברת ב. בחיזוק: מאד רציתי לקבל טיפה אוירה של ברסלב בימים האלו, ולכן נעניתי להזמנה של קרובת משפחה ברסלבית (מצד בעלי) שהזמינה אותי לסעודה ראשונה בליל החג, ואני מוכרחה לציין שזו הייתה חוויה לא רגילה!

ראיתי משפחה שלימה; סבתא, אמא, בנות גדולות, וכל הקטנים יושבים סביב שולחן ערוך, עם סעודה מושקעת, כולם שמחים ומאושרים שאבא והבנים הגדולים נמצאים אצל 'הרבי', ואומרים את הסימונים, שרים שירי ר"ה-אומן בהתלהבות, ובכלל לא נראים מסכנים כמו שחשבת. אמרתי לעצמי: "אם ככה זה יראה גם אצלי, ממש לא אכפת לי".

מבחינה טכנית - מה עושים? איך מסתדרים לבד?

גברת ת. עונה בפשטות: כיום אנחנו מתארחים אצל ההורים שלי ואחיות שלי לסעודות השבת ולילות של ר"ה. בסעודות הבוקר של ראש השנה אנחנו אוכלים לבד בבית, כי אנחנו רוצים לשיר את שירי רבינו הקדוש בשמחה ובהתלהבות!

יש לנו ב"ה היצע רב היכן להתארח, עד כדי כך שבדרך כלל אני נאלצת לומר - אין מספיק סעודות בשביל להיות אצל כולם... ואני מודה ל'ד' על זה. חשוב לציין, שאני לא מתווכחת איתם על הרעיון ולא מנסה לשכנע אותם להיות ברסלבים... רק מראה להם שאנחנו בטוחים בדרך שלנו ושמחים בה!

זה לא אומר עדיין שזה קל, יש את הקושי להיטלטל ממקום למקום, לדאוג שהילדים יתנהגו יפה, לישון לבד, ובכלל

בסירה אחת...

מכל חברותי ומכרותי, בדיוק אותה לא רציתי לפגוש עכשיו!

אולי בפעם אחרת, אחרי הכל, אנחנו חברות ילדות. אבל לא היום, בראש השנה, כשבעלי באומן ואני כאן עם שישה זאטוטים, עושה להם קידוש, מלמדת אותם את ה"סימונים", ואין לי סיכוי להתקרב אפילו לביהכ"נ. בטח שאני שמחה שהוא באומן, אבל א"א להגיד שזה לא קשה. אז להסתדר בעצמי זה נושא אחד, ולעמוד מול הצלפותיה של זו שמתקרבת אלי עכשיו - זה כבר נושא אחר. כ"כ הרבה דיונים בנושא הזה כבר היו בינינו, כולם אותו אופי. היא בשום אופן לא מוכנה להבין איך זה שבעלי משאיר אותי לבד, ונוסע. ולי אין עכשיו כח לשמוע שוב את אותן המילים ובאותה המנגינה: "כ-כ-ה הוא משאיר אותך לבד-ד-ד?"

"מה נשמע?" - היא פונה אלי, ואני מנסה להעלות חיוך מאולץ על שפתי.
"השנה אנחנו באותה הסירה!" - אני שומעת אותה אומרת.

"מה? בעלך באומן?" - אני כמעט צועקת.

"לא! לא! חס ואלהי! היא נרתעת לאחור - 'נראה לך שבעלי יסע לאומן וישאיר אותי לבד? אני אסביר לך את העניין: בעלי הרי משגיח כשרות, והייתה לו הצעה להשיג ברי"ה באיזה בית מלון בגרמניה, מקבלים על זה כסף טוב, משכורת של כמה חודשים, הרעיון כמוכן קרץ לנו, ברור שהסכמתי. מה כ"כ נורא להיות לבד כמה ימים? אני רק מרויחה מכל הסיפור..."
חיווק כזה עוד לא קבלתי מעודי!... הבנתי את כל הסיפור.

פרופסור גדול שרץ לניתוחים בכל העולם, קובעים אתו תור מספר חודשים מראש, וכולו עסוק בהצללת חיים - משהו מתחשב באשתי, מתי נח ומתי לא? האם היא בדיוק אחרי לידה או לא מרגישה טוב? אם זה בדיוק בפורים או בערב פסח?

ממש לא. והיא? היא נשארת בבית וגאה בבעלה! היא מבינה שמול הנוחות שלה עומדים חיי אדם, או לחילופין חשבון הבנק התופח שלהם...

אם כן, נקודת הניסיון ב'להשאר לבד' היא לא: "איך נסתדר?" אלא: מה חשיבות וגודל הנסיעה, ומה אנחנו 'מרוויחים' ממנה?

נדמין לעצמנו, אילו היינו יודעים שבערב ר"ה, יעמוד נדיב על יד הציון, ויחלק לכל אחד צ'ק של מאה אלף דולר - הרי לא תהיה אף אישה ש"תסכים" שבעלה יסע, כל אחת תתחנן שיסע, גם אם בדיוק השנה יש לה תינוק בן שבועיים ואין לה איפה להתארח.

חברה יקרה! את זוכה שבעלך זוכה לקיים את הציוויו של רבינו להגיע אליו לר"ה, והרי הוא בעצמו אמר: "אין דבר גדול מזה!" פירושו ש"אין דבר גדול-מזה!" משכורת של כמה חודשים, ניתוחים מסוכנים לבני אדם, מאה אלף דולר ואפילו כל המיליארדים שבעולם מתנגדים כ"כ ונהיים אפסיים מול התועלת של: "להיות אצלי על רה"ל!"
הרי בעלך בעצמו פעיל בקרוב הגאולה! שערי בנפשו את גודל הזכות שלך! בתפקיד ובמקום שלך, שאת מאפשרת לו לנסוע.

אין פלא, אם כך, שאינני מסכימה שבעלי יסע. אני רוצה ומשתוקקת, שמחה ומאושרת

במעשה דהלן, ניתן לחזות עין בעין בכוחו של רצון, ובעיקר בכוחה הנורא של התפילה, שעל ידה אפשר לשנות את הטבע ממש, ולפעול נסים גדולים.

להתגעגע... אבל אני שמחה שזכיתי שבעלי שם, זו ההשתדלות שלי לזכות בדנין! ובעיקר, זו החובה שלי לקיים את דברי הצדיק. כי כשהייתי לפי תורת ברסלב, רואים כל הזמן איך שמרוויחים כ"כ הרבה עידוד ושמחה ואמת, וממילא משתדלים לקיים את כל מה שהוא אומר, גם כשלא מבינים, מתוך אמונה שזה בעצם מקרב אותנו לד' יתברך.

ולסיום, טיפ מוצלח! ידוע שבאומן אין מקום לקנות מתנות לילדים. לכן אנו קונים לפני ר"ה לכל ילד משהו מיוחד, וקוראים לזה המתנות של "אומן ראש השנה"; הילדים מקבלים את המתנות כשבעלי יוצא לדרך (יום-יומים לפני ר"ה), וזה מסייע לשמחה שלהם בניסיעה של אבא.

ה. אף היא עונה: מהרגע הראשון היה לי ברור שאני אהיה אצל ההורים שלי. אני נזכרת איך שבשנה הראשונה סיפרתי לאמי תחי' שאני באה לבד, ושאלתי אותה איפה נראה לה שבעלי יהיה, לתדהמתה, היא ענתה מיד: "באומן"! שאלתי אותה: "איך ידעת?" אז היא אמרה: "חשבת על הדבר הכי הזוי!..."

משנה לשנה זה נעשה יותר קשה, מחמת ריבוי הילדים בלענה.ר. במקביל, התחילו עוד מבני משפחתנו של בעלי לנסוע, ולכן אני מקוה ומתפללת שבשלב מסוים נוכל להתאסף כמה מבנות המשפחה יחד, ולחוג את החג בצוותא בביתה של אחת מאתנו, יחד עם כל הילדים. נראה לי שזו תהיה חוויה אחרת עבור כולנו.

גברת ב.: בשנה הראשונה הייתי עם שתי תינוקות. אמי תחי' מיד כששמעה על נסיעתנו של בעלי, מיד אמרה לי שנבוא אליה, אפילו שהם בכלל לא התלהבו מכל הנסיעה, אבל ב"ה יש לי משפחה חמה ומסורה והיה ברור להם שאני "נופלת" עליהם, וזה מה שעשיתי למרות שלא היה לי נעים בכלל. למעשה, בכל שנה אני מחכה שהילדים יהיו מספיק גדולים, ונוכל לעשות לבד בבית.

כיום, לאחר כמה שנים, האם זה נהיה יותר קל? והאם משהוא השתנה בהשקפה ובהרגשה?

גברת ת. משיבה: כפי שאפשר להבחין בסגנון תשובתי - עם הזמן התחברתי ב"ה יותר ויותר לברסלב, ראיתי כמה זה מוסף לנו אור ורוחניות לחיינו!! עד שבשנה השניה, לקראת אלול, הדבר הכי ברור היה שבעלי נוסע שוב לאומן לר"ה. הרגשתי שזו הזכות שלי, וכל הזמן אמרתי לעצמי ולילדים שאנחנו זוכים שאבא נוסע לאומן, ושרנו יחד בשמחה את השירים של אומן! וכמו כן כשאמא שמחה ובטוחה, אז גם הילדים הקטנים והגדולים שמחים בזה, ומאשרים על הזכות שנפלה בחלקנו שיש לנו נציג בקיבוץ הקדוש באומן שפועל בשבילנו.

גברת ר. מצטרפת: לאט לאט עם השנים, התחלתי להתחבר לרעיון. בהתחלה היה לי מאד קשה לקבל את האמונה שזה דבר שבאמת עוזר לי, אבל במשך השנים אני שומעת זאת הרבה מבעלי, עד שזה כבר נכנס לראש, שהרבי הבטיח שמי שיבוא אליו רק ירוויח, ואם הוא מבטיח - זה בוודאי כך.

למעשה, בכל שנה כשהוא נוסע אני מבקשת ממנו שיגיד לי משהו שיחזק אותי בימים האלו. ואני מבקשת דווקא משהו מברסלב, כי אם אני עושה מסירות נפש בשביל משהו של ברסלב, אני מרגישה צורך להתחזק דווקא עם משהו מאותו שורש.

זה מאד עוזר לי בהג, כי למעשה אני עוסקה ומבולבלת, וגם לא הולכת לבית הכנסת כי יש לי 'פיצקאלך' בבית, לכן אני מחפשת איזה חיזוק או רעיון לחשוב עליו ושיתן לי כח. מה שמחזק אותי בעיקר הוא מה שבעלי חוזר לי בכל שנה בשם מוהר"ן, שבראש השנה צריך להיות חכם לחשוב רק מחשבות טובות.

ואחרי הכל, הקושי של 'להיות לבד' - נשאר אצלי באותה עוצמה, למרות שזה חוזר על עצמו כבר הרבה שנים. אבל אני שמחה עם זה, כי זה מגלה לי בכל פעם מחדש על קשר בריא וטוב שיש לנו ב"ה.

גברת ב. משלימה: בתחילה עשיתי זאת כדי להרגיש טוב עם עצמי שאני 'מפרגנת' לבעלי את מה שמסמכת אותו. בשנה שניה הסברתי לעצמי שהיות והספינה ממילא שטה לכיוון הברסלבאי, כדאי לי להשלים עם זה ולא להיות בהלם, בשנה שלישית ניסיתי להאמין בכל הטובות הגדולות שזוכה מי שנוסע, ולהזכיר לעצמי שזה לטובתנו. אח"כ ממש השתדלתי לשמוח בזה שיש לנו נציג באומן, וכיום אני מנסה לעבוד על הביטול, ולהבין שאני לעולם לא אבין למה זה דווקא ככה. אני צריכה רק להתבטל. ואני בהחלט מאושרת.

סוכנויות יותר מנוסות או יותר זולות. בכל זאת הייתי טרי בכל הסיפור. וזו הייתה הטעות ראשונה.

אחר כך הייתה טעות נוספת. לא שלי, אלא של סוכנות-הנסיעות. אני הזמנתי כרטיס ליום שני בערב, ליל כ"ח אלול, לילה קודם 'זכור ברית'; ואילו הם רשמו אותי לטיסה ביום שלישי בערב, ליל 'זכור ברית' [לאחר מכן התברר שזאת הייתה הטיסה האחרונה לאומן באותה שנה...]. ניסיתי לשנות זאת, אך לא היה עם מי לדבר. אמרת: גם זו לטובה. למעשה, מאחר שהייתה זו חברה קטנה, הם הסתבכו בסידור הוויות, ולכן הם הודיעו לכולם להגיע לשדה-התעופה ושם יקבלו את הכרטיס עם הוויה. הגענו לשם, ועדיין היו עיכובים רבים. רק סמוך ממש לטיסה החלו בחלוקת הכרטיסים, ועד שגמרו לחלק כבר היה מאוחר מדי. הטיסה כבר נסגרה, ורוב הנוסעים - ביניהם אני כמוכרן - עדיין היו בחוץ...

מבחינת חברת התעופה - אין בזה שום בעיה. המטוס מצידים עמד להמריא עם מעט הנוסעים שהיו בתוכו, ולהשאיר את כל השאר - בארץ, וזהו. ברגע האחרון, עלה רעיון נועז בראשו של אחד הנוסעים שהיה אתנו בחוץ, הוא גנש אל הקופה של חברת התעופה, ולקח משם באחת את כל ערימות הוויות של כל הרשומים בטיסה - הן אלו שבפנים, הן אלו שבחוץ. ובכך הוא מנע מהמטוס לצאת, כי בלי הוויות לא שייך לנסוע, כי כשיגיעו לשם, יאסרו את כולם.

חשבנו שהנה באה הישועה, אבל לא. התברר, שרוב ככל עובדי נמל התעופה כבר שבו לבתיהם, והמקום היה ריק, כך, שלא היה מי שיטפל בזה. וממילא, העסק' נשאר תקוע - המטוס לא יכול לצאת, אבל גם אנו לא יכולים לעלות עליו...

מנהלי חברת התעופה, ניסו לשכנע אותנו להחזיר להם את הוויות, כדי שהמטוס יוכל לצאת לפחות עם הנוסעים שכבר עלו עליו. הוא ניסה בפיתויים, וניסה באיומים, אך לשוא. הלה היה עיקש וסירב לשתף פעולה.

חלף שעה, חלפו שעותיים ודבר לא אז. בינתיים אמרנו 'תיקון הכללי', ועשינו ריקודים להמקמת הדינים, מצב הרוח נע מעלה ומטה, בין תקווה לייאוש. אבל הזמן שחלף גרם לנו להבין שאין למה לצפות, והייאוש החל לחלחל ללב.

במשך כל הזמן הייתי בקשר עם הבית. שיתפתי אותה בהתפתחויות, בתקוות ובאכזבות. בשלב מסוים אמרתי בהשלמה: "הרווחת כפכליים, גם יש לך את הזכות שנתת לי לנסוע, וגם למעשה לא נסעת!..." והנה, לתדהמת המוחלטת, היא עונה לי בנחרצות: "אתה חייב לנסוע! בעזרת ה' תהיה ישועה ואתה תסע!...", ולמרות השעה המאוחרת, היא התיישבה להתפלל שבעלה - זאת אומרת אני - אצליח לנסוע לאומן!!!

לאחר שלשה שעות מורטות עצבים - קרה הבלתי יאמן. פתאום התעורר נמל התעופה לחיים. והמקום החל להתמלא בעובדים. התברר, שבילתי ברייה, פנו מנהלי חברת התעופה לכל העובדים - שכבר היו בבתיהם - ודרשו מהם לחזור לטרמינל!!!!... כדי שיהיה אפשר לשחרר את המטוס.

הציבור התעורר לחיים. הודיעו מיד שכל הנוסעים שכבר עלו למטוס - יירדו, והתהליך ייעשה כולו מחדש בייעילות ובוריונות. תוך חצי שעה - היינו כולנו על המטוס, והוא המריא לשלום. ובשעות הבוקר כבר היינו באומן.

ואז נזכרתי כמה שאמרתי לחי"ם: "אתה כל יכול... ואתה יכול לעשות שאני כן יהיה שם". וא"כ, לא די בזה שקבלתי הסכמה מאשתי, אלא הייתי צריך 'להיות שם'. והנה, הייתי שם.

הסיפור התרחש לפני קרוב לעשר שנים. הייתי בחור ליטאי, ולמדתי בישיבה ליטאית חשובה ומוכרת בבני ברק. סמוך לנישואי התחלתי להתקרב לתורת מוהר"ן, אך לא ברמה כזו שהיה בה כדי לחפש משהו אחר, ולכן נישאתי למשפחה ליטאית חשובה ומוכרת, בלי לדבר מילה וחצי מילה אודות ברסלב.

ולא די בזה. בסמינר בו למדה אשתי, היא הייתה ה'ליטאית' בה' הידיעה של כיתתה. היה לה בזה אידאולוגיה שלמה, והיא ידעה לצטט היטב את כל בעלי המוסר וראשי הישיבות, עד שכולם ידעו שאינה אין מה לדבר חסידות בשום אופן.

החתונה התקיימה בשלהי חודש אב. הייתי אברך טרי טרי, המתחיל את חיי הנישואין, ותפקידו רק לחייך ולומר מילים טובות. אני מקדים זאת כדי שיהיה ברור, שהנושא של נסיעה - לראש השנה בכלל, ולאומן בפרט - לא היה יכול לעלות על השולחן בשום אופן שבעולם.

אך הלב. הלב שכבר טעם מהמעין המתוק, סירב לוותר. בליבי כבר הייתי שם. ולא יכולתי לחשוב על אפשרות אחרת חוץ מלנסוע. ובכן, מה עושים? איך יסתדרו שני הכתובים המכחישים זה את זה? העצה היא - תפילה!

החל מתחילת חודש אלול, בכל יום ויום אמרתי להשי"ת: "ריבנו של עולם. אני מרגיש שרצוני חזק להיות בראש השנה 'שם'. ונראה לי שזה גם הרצון שלך. מצד שני, אין לי שום דרך בעולם לעשות זאת. ממש שום דרך. אבל אתה הרי כל יכול, ואתה יכול לעשות שאני כן יהיה שם". אלו הם המילים (בערך) שאמרתי לפני השי"ת, יום יום, לא פחות ולא יותר. מתוך אמונה שלמה, שבידו ית' לעשות גם את הבלתי יאמן.

הימים חלפו, והנה הגיע שבוע לפני ראש השנה. והנושא טרם עלה על השולחן. ופתאום הגיעה הזדמנות לא צפוייה. חזרתי מהכולל בצהריים, והנה על השולחן מונח ספר, המספר את סיפורו של זוג ליטאי, שהבעל נהיה 'חסיד', והוא מגולל באריכות את כל פרטי ההתמודדות. שיחתנו נסבה אודות הספר ותוכנו. ואז מתוך אווירה זו, שאלתי שאלת תם: "ואיך את היית נוהגת במצב כזה? לשם דוגמא, אם בעלך פתאום רוצה לנסוע לאומן, מה היית עושה?..."

כנראה שנימת הדברים הצביעה על כך שלא מדובר בשאלת סתמיות, אלא במשהו יותר אמתי. השתרר שקט של הלם והפתעה. ולאחר כמה דקות, לא האמנו שנינו למה שאזנינו שומעות: "אם אתה באמת רוצה לנסוע - תקנה כרטיס ותסע!..."

לאחר מכן הודתה, שאיננה יודעת מדוע אמרה כך, אבל מאחר שכך נאמר - היא עומדת בזה. היא ביקשה רק לוודא שאכן מדובר במשהו אמתי ותועלת, ולא סתם נסיעה לשם נסיעה. וגם ביקשה כמוכרן שלא ידעו מזה. והזדרתי להזמין כרטיס, אך הדגשתי שוב ושוב שהזכות נתונה לחזור בה בכל שלב שתצרה, ואני מוכן לקרוע את הכרטיס בכל רגע שבו אתבקש לעשות זאת.

עד כאן החלק הראשון והמפליא של הסיפור. כיצד ברגע אחד - קרה הבלתי יאמן, וממקום של: "אין שום סיכוי", הפך הדבר ליבר סיכוי ואף למציאות בשטח. אבל החלק השני מדהים ומפליא עוד יותר.

מחמת הזמן הלחץ בו הייתי (ימים בודדים לפני ראש השנה), התקשרתי לסוכנות הנסיעות הראשונה שפגשתי, ובידרתי אם נשאר כרטיס פנוי. ברגע ששמעתי שיש - בקשתי מיד לרכוש אותו. לא נתתי את לבי לכך שמדובר בסוכנות נסיעות חדשה וקטנה, ולא ניסיתי לברר אולי יש

יום הרת עולם

ואיפה שיש בחירה זה לא שחור ולבן. זה כל יהודי עם הסיפור שלו ועם הקשיים שלו. כל יהודי עם המקום שמונו הוא התחיל, עם החוויות שהתיישבו עליו כשהוא היה קטן, עם מה שהוא הרגיש כשהוא חטא, וכמה הוא מתייסר מאז ורוצה לתקן.

אנא אמלן

הקטרוג הנורא הזה של "אל ייברא", שקדם לבריאת האדם בשחר ההיסטוריה, מהדהד גם היום... זה לא סיפור שהיה פעם ונגמר; זה סיפור שקורה כל הזמן, והוא קורה אצלי בלב. כל אחד מאתנו שומע כל הזמן את הלחש ההרסני שמצליף בתוכו: "אתה לא שווה. אתה לא טוב. אתה לא מצליח. זה לא הולך". התדר של "אל ייברא" כולו שקרים" הוא התדר הכי קשה ומרעיל שמחליש אותנו מבפנים, ואם, וכמה, אנחנו נאבקים מולו, זוהי הבחירה הכי עמוקה שלנו.

ההתגוששות של "אל ייברא" מול "ייברא" לבשה בתוך הלב שלנו צורה של "אנא אמלן" מול "השם מלך". מאז שאדם הראשון חטא בעין הדעת, הוא התכסה בשכבה של ישות שהרחיקה אותו מהשם. חז"ל מגדירים את עיקר הישות בביטוי "אנא אמלן" שמשמעו "אני אמלן".

בעבר, בדורות קודמים ובחטא אדם הראשון, זה היה סוג של כוח ושל גאוה פשוטה. הרצון של דור הפלגה ודור המבול היה שהם יברא את המציאות שלהם. הם יעשו. הם יחליטו על עצמם.

המשך בעמ' הבא <<<

מאוד מכווער ולהגיד לו: "אתה מכווער!" זה אמת, אבל זה רע. למה? כי אתה פוגע. אתה מעליב. אתה מחליש.

אז בגשמיים זה פשוט לנו שזה לא יפה להגיד למישהו: "אתה מכווער!" אבל אנחנו לא כל כך מודעות לכך שגם ברוחניות צריך מאוד להזהר. רבי נחמן אומר בהמון מקומות שצריך מאוד להזהר לא להחליש את כוח הנשמה. אנחנו מאוד עדינים מבפנים ולהגיד לנו מילים פוגעות זה חמור ביותר!

גדולי ישראל כשלמדו מוסר, הם למדו כללי זהירות. הם לא חשבו שהחטא זה 'הם'. אנחנו הגענו לדור כל כך מובלב שהכול אצלנו מעורב לגמרי. אני בטוחה שאני הרעה ואני החטאה וכל המילים הנקבות מדברות עלי ומפחידות אותי; אז עם כל אזהרה אני מתכוננת עוד יותר ועוד יותר, כי צועקים עליי, לא?!

לעומת האמת המחלישה, יש את האמת לאמיתה, אמת שצומחת מהארץ. וזו אמת של צדיק שאומר לך: "תקשיב, אני לעולם לא אגיד לך שום דיבור שמחליש אותך! אני יודע שאתה רוצה את הטוב. אמנם אתה לא מצליח, אבל זה לא סוף פסקו. יש פה הרבה צדדים והרבה מה שטעון. הרי מה שעשית ומה שלא עשית זה תוצאה של איפה שאתה מונח. אז באו נדבר על איפה אתה מונח, כדי לעזור לך לעשות יותר טוב ויותר טוב".

בשביל להתנהל על פי חוק יש להשם גלקסיות שלמות; שמש, ירח, כוכבים וכל צבאות של מעלה. שם אף אחד לא סוטה מהשורה והכול מתנהל לפי קר האמת האלוהית. אבל זה לא המקום שכבוד השם יכול להתגלות בו; כבוד השם מתגלה רק איפה שיש בחירה.

"בשעה שבה הקדוש ברוך לברוא את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות וחבורות, מהם אמורים: 'אל ייברא' ומהם אמורים: 'ייברא'. חסד אומר 'ייברא' שהוא גומל חסדים, ואמת אומר 'אל ייברא' שכולו שקרים.."

מה עשה הקדוש ברוך הוא? - נטל אמת והשליכה לארץ, כמו שכתוב: "ותשלך אמת ארצה", וברא את האדם בחסד וברחמים ועם התשובה שקדמה לעולם.

זה לא מובן. אם האמת' שהקב"ה בעצמו בראה אומרת שזה לא כדאי, מדוע השליך אותה הקב"ה ארצה? מה היה שם?

אמת לאמיתה

יש שני סוגי אמת. יש אמת שהיא קו הדין. היא מסתכלת והואה נתונים, שחור-לבן. מה ששחור - שחור ומה שלבן - לבן. את קו הדין הזה, את האמת הזאת שקטרוגה, לקח השם יתברך, וזרק ארצה. בהשלת האמת ארצה קרה דבר מדהים - נולדה אמת חדשה, האמת השנייה, האמת שצומחת מהארץ.

לא מקו הדין השמימי, הנוקב, השחור ולבן, אלא ממקום הבחירה, הבלבולים, הטעויות וההשתדלות.

לאמת האחרת, שצומחת מן העולם וששבילה נבראנו, קורא רבי נחמן "אמת לאמיתה", והיא כן מביאה את העולם אל התכלית. בה השם חפץ.

מה החילוק בין 'אמת' לאמת לאמיתה'?

יש אמת רעה. הדוגמה הכי פשוטה לאמת הזאת זה לראות מישהו

מה בקשתך?

שאלה:

לכבוד הרבנית תחי'.

קראתי את תשובתך (בגליון הקודם). שימח אותי לראות שאת מבינה את הקושי שלי, ומגדירה אותו כרעידת אדמה, אכן כך אני חשה. אני מוחזרת, חרדה, לחוצה, מה אנשה ברה"ל לבד? איך אסתיר את הסוד הנוראי מההורים של שני הצדדים? מה אנשה עם הבנים שהגיעו לגיל חינוך? איך מנהלים שלחן חג בלי אבא?

בגלוי לב אומר: אינני בשלה עדיין לרעיון. אולי בעוד ארבעים שנה אוכה גם אני לכתוב כמוכם. בינתיים, זמן קצר כל-כך לפני ר"ה, וזה מלחין אותי ברכה שלא תתואר.

נכון ששאלותי הקודמות התמקדו גם בצד הרעיוני-הלכתי, אבל קלטתי שבאמת לא זה מה שמציק לי, אלא בעיקר הצד היישומי. ולכן, אמנם שבתוככם נהדרת ומוסברת יפה. ובעלי מאד נהנה מכן, וחשב שהנה עכשיו אשלה אותו בתופים ובמחולות, אבל אני לא!!! להיפך, כמה שהוא מסביר לי את גדולת הענין - אני מתביישת לומר - זה מרגיז אותי יותר, ונוצר מתח רב בינינו. הוא קורא למתח הזה "מניעת שצריך לשבר", ועוד דברים מהסוג הזה שאינני רגילה לשמוע, ואינני יודעת מה לעשות.

עלי להדגיש שאף פעם לא מנעתי אותו מהתקדמות רוחנית, אבל עכשיו אני מרגישה שזה כמש מאיים עלי. איך יוצאים מהסבך הזה? מחכה לתשובה מהירה,

ר.ג. ירושלים

תשובה:

לגברת ר.ג. היקרה והגיבורה באמת.

ריגש אותי מאוד גילוי הלב והכנות שלך. לא הסתרת את חששותיך תחת מסווה של שאלות אידאולוגיות כביכול, אלא הגדרת ברור מה מאיים עליך. את כותבת אינני בשלה עדיין, מה עושים עם ההורים, עם הילדים, ועם הלבד וכו'. אז כדרכנו, בואי נעשה סדר בדברים, ונראה שבעמ'ה לכל דבר יש פתרון ועצה.

תחילה, אתייחס למה שאת אומרת שהדיבורים הרוחניים מרגיזים אותך, במקום לחזק ולחבר אל הרעיון הגדול של אומן ר"ה. מדוע

הרבנית דבורה קרשבוים - בתו של הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל

לחברה שנמצאת במצב שלך, לא חייב להיות אירוח מלא, אפשר רק לאכול יחד וכו'.

ה. חפשי חברות להתמודדות. כשתבדקי, תופתעי לשמוע כמה הרבה נשים מתמודדות השנה (בס"ד) בקושי הזה... ברמה זו או אחרת, בשלות יותר או פחות. רבות מהן מסכימות שהבעל יסע, אבל הפרטים המעשיים מכבידים עליהן, או שהן לא מסכימות בלב שלם אבל מבינות שאין ע"ז ויכות, או כל צורה אחרת שיש בנסיון הלא-קל הזה. וכך תוכלו להתחזק יחד. (אולי מערכת העלון תוכל לשדר בין הנשים הללו).

ו. בבית שמש נוצרה יוזמה של נשים. הן נוסעות למושב קוממויות ונמצאות יחד. הבנים מתפללים שם בביהמ"ס המרכזי בפקוח של אברך. אינני בקיאה בפרטים, שזי יוכל להתאים לה, יכולה ליצור עמי קשר במס': 02-9922359, ואשתדל לברר לה הכל.

לסיכום: אני יוצאת מתוך נקודת הנחה - ואני מקווה שאינך כועסת עלי - שבעלך בוודאי יסע, על זה אין עוררין. השאלה היא: מה איתך? אם כן, עלייך רק לצאת מסבך הדמיון המאיים, שבעיקרו הוא דמיון ופחד המגדילים את הניסיון, ולחזק את הדמיון החיובי, ולומר לעצמך: יש לי כח לנהל את החג בצורה זו או אחרת באווירה טובה ונהדרת. תשאלי אחרות שכבר עברו את זה, ויאמרו לך שהיה בסדר ואולי אפילו נפלא.

ובקיצור, אל תתבוססי בקושי. תנסי בכל זאת לא להחמיץ את הזכות הגדולה (את לא תחמיצי גם אם ח"ו יהיה לך קשה, אבל כשמקיימים בשמחה מרוויחים יותר), ולעלות לגל של התחברות לעניין. אם קשה לך לשמוע על כך, הסבירי לבעלך שעכשיו ישוחח אתך רק על הדברים הטכניים והסידוריים... אבל ברה"כ כאשר ממיילא הוא נסע כבר, אולי תצליחי לקרוא על גדלות ר"ה של מוהר"ן, ולדבר על כך עם הילדים אם יש מצב לכך.

וכן אולי כבר בשנה הבאה (ולא בעוד ארבעים שנה...) תוכלי כבר לומר: אני לא מסכימה' שבעלי יסע אני 'רוצה'!!!

שאלות למדור זה ניתן לשלוח לכתובת: משפחת קרשבוים, רח' הרב מבריסק 6 בית שמש. או לדוא"ל: 4104442@gmail.com, או: ale2@okmail.co.il ולצייני: עבור מדור "מה בקשתך".

קבוצת תמיכה לנשים שחוו אובדן בעל ליטאי ומתמודדות עם בעל ברסלבר!
מי שמזדהה-מוזמנת! סודיות מובטחת...

פגישה עשירית

ידעתיו - הייתי, כך גם באמונה בצדיקים אם היינו מבינים הכל - היינו הצדיק בעצמנו.

אך אל דאגה, כעת נגיע גם לשלב השני, ובו ננסה בכל אופן לנסות לקרב אלינו את הדברים עד כמה שניתן.

כולנו יודעות שר"ה הוא יום דין. בגיל 0 כבר הכרנו את המאזנים של המצוות והעברות; בגיל 4 כבר ידענו בדיוק אילו שלשה ספרים נפתחים, ומה בדיוק נגור על כל קבוצה שבכל ספר; בגיל 6 הוסיפו לנו שיש גם בינוניים שהם תלויים ועומדים עד יום כיפור. ובסמינר כבר למדו אותנו שבאלול הדגים רועדים בים. בקיצור, יש משפט ויש דין, ואף אחד לא מתחמק.

כעת נדבר באמת. כמה שנתכונן כל השנה וכמה תשובה שנעשה באלול, בינוני, מי מגיעה לשווא לגמרי לר"ה? יש מישהי או מישהו שאומר לעצמו: "בי"ה אני צדיק גמור! על העברות שהיו לי עשיתי תשובה גמורה, אני לא צריך לדאוג!" מסתבר שאין כזה יהודי. אז תכלס, אנחנו בבעיה.

והנה באריז"ל כתוב, שהצדיקים עוברים בלילה הראשון של ר"ה, שאי שר"ה יותר רחמים לפני שיתרבה החרון אף. ועיי"ז הם זוכים בדין.

בא מוהר"ן והכריז: מי שיבוא אלי בר"ה ייכלל בי ויעבור איתי! כן, כל העשרות אלפים שנמצאים שם נכללים עם מוהר"ן הם ובני משפחותיהם שבארץ - ועוברים יחד איתו בליל ר"ה! נו, האם יש הזדמנות פו שכוו. איך אמר ליטאי אחד? בשביל 2% שזה אמת - שווה המאמץ!!!

אבל אחרי הכל, זה רק "בונוס". כי לא זו הסיבה שבשביעה נוסע מי שנוסע. אלא עיקר הנסיעה היא מתוך אמונת חכמים, שכשצדיק כזה גדול אומר משהו - הוא יודע מה שהוא אומר. והוא אומר שר"ה זה מתנה שהוא, ורק הוא, קיבל מה, וזה קשור בקשר ישיר לתיקון העולם ולגאולה השלמה בקרוב, ולצורך כך הוא צריך אותנו, פשוטי העם, שכביכול נותנים לו את הכח והכלים לעשות את התיקון שלו, ומי שחושב שהוא מוותר על עצמו ולא מגיע - אין זו אלא טעות, כי התועלת היא לא רק למי שנמצא שם, אלא לכל העולם כולו, וכל אחד ואחד מוסיף כח ומכפיל את העוצמה של כל השאר, ולכן זה הפסד ואחריות עצומה לא להגיע.

ואנו, כנשים כמה שנחשבים יותר את הדבר - כך ייקל עלינו. כי כל אחת מסוגלת 'להקריב' למה שחשוב לה. ומי שתזכה לעשות זאת בשמחה, קודם כל היא תכפיל לעצמה את הזכויות פי אלף, כמו שכתוב באריות צדיקים, שמצוה שנעשית בשמחה שוה פי אלף ממצוה שלא בשמחה. תארי לעצמך: על כל שנה שבעלך נוסע, את מרויחה או זכות של שנה אחת, או זכות של אלף שנים!... תלוי רק בשמחה שלך! אבל חוץ מהזכויות, היא תרויח את הרווח הגדול ביותר - פשוט להיות שמחה! ומי לא רוצה?

>>> המשך מעמוד קודם

לעומת זאת, בתקופה שלנו, קרוב לביאת משיח, הקרב הוא לא בזירה הרוחנית. ההתגוששות היא בנפש. אף אחת מאתנו לא חושבת שהיא תברא עולם. אף אחת מאתנו לא חצופה ממקום שמתירס כלפי שמיים. לנו יש "אני אמלוך" אחר. ה"אני אמלוך" שלנו הוא ההרגשה שהכל מסתובב סביב האני. 'אני' הצלחתי או 'אני' נכשלת.

להפסיק להיות "אני אמלוך" זה להבין שאין מה לעשות, אני רק מה שאני עכשיו. מה שאני מצליחה - אני מצליחה, ומה שאני לא מצליחה - ריבונו של עולם, אני לא מצליחה. אתה המלך. לא אני המלכה. אתה המלך ומה שתעזור לי יהיה לי.

ולא רק בגשמיות; גם ברוחניות! כמה כוונה בתפילה שתיתן לי - יהיה לי. לא תיתן לי - לא יהיה לי. אני לא מולכת. אני לא אמלוך באימות. אני לא אמלוך ביהדות. אני לא אמלוך בתפילה. גם לא בהתבודדות. גם לא בשום מקום. זה הדבר העיקרי שצריך לעשות עליו תשובה, על ההרגשה שאני אמלוך ברוחניות.

ראש השנה מביא לנו מתנה מאוד מאוד עמוקה, להבין עד כמה השם הוא מלך בחדס וברחמים. להבין שלא נדרשת מאתנו אמת של קו הדין אלא אמת לאמתה. אמת צומחת מהארץ. צומחת מתוכנו. זה סוג של קידוש השם בעומק לפנים מעומק. בשבילו נברא העולם.

ראיון התמודדות

לרגל ימי ראש השנה הבעל"ט

הבאנו לפניכם את סיפורן של שלוש נשים, המספרות על ההתמודדות שלהן עם הנסיעה לראש השנה.

הסיפורים מופיעים ב'מוסף' המיוחד המצורף לעלון

קראו ותחי נפשכן

תפוצת העלון

ניתן לקבל את העלון בדואר - ללא תשלום, או במייל: ale148148@gmail.com, או אצל הנציגים שבכל איזור.

להלן רשימת הנציגים לעת עתה:

ירושלים:	ברכפלד
שיבת מיר: 054-8435730	מיכאל: 052-7145402
איזור גאולה: 052-7149713	בית שמש
רמת שלמה: 052-7614899	הפציה: 053-3142225
גבעת שאול: 052-7674467	הקרית: 052-7116038
בני ברק	רמת ב"ש: 052-7639039
זילברמן: 053-3150100	אלעד
או במס': 054-8517128	רוזנברג: 052-7120001
ביתר	צפת
גבעה A א: 054-8485331	גלבך: 052-7663342
גבעה B ב: 054-8402167	כרמיאל
קרית ספר	מיזליק: 052-7684741
ישראל: 052-7143103	נתיבות
	אליעזר: 058-3201838

כל המעוניין להיות נציג באיזור מגוריו, או לקבל העלון בדואר, נא לפנות למס': 3179417-250

נ.ב. מי שייכול לקחת את העלון מאחד הנציגים הנ"ל, ללא מאמץ מיותר, נא להימנע מלבקש משלוח דואר.

אודות 'קו המענה',

ואודות בית מדרש

'חניכי הישיבות-ברסלב' בירושלים

תהיה הודעה בגליון הבא בעז"ה

כינוס מרכזי

הננו שמחים להודיע, כי לבקשת רבים ייערך כינוס מרכזי לכלל בני התורה-חניכי הישיבות ברחבי הארץ, העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א, בנושא

הכנה לראש השנה

הכינוס יתקיים בעוה"ת ביום ראשון כ"ב אלול,

באולם שני" בית המדרש "קהילת מושך חכמה" - מודיעין עלית,

בשעה 8:00 בערב

סדר היום:

8:00 התכנסות וכיבוד קל. 9:45 פאנל מיוחד - סביב הנסיעה לראש השנה.

8:15 דברי פתיחה בהשתתפות:

8:30 שיחת חיזוק. הרה"ג ר' נתן ליברמנט שליט"א

9:00 דברי חיזוק קצרים הרה"ג ר' משה

בינשטוק שליט"א

9:30 הפסקה וכיבוד עשיר

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה